

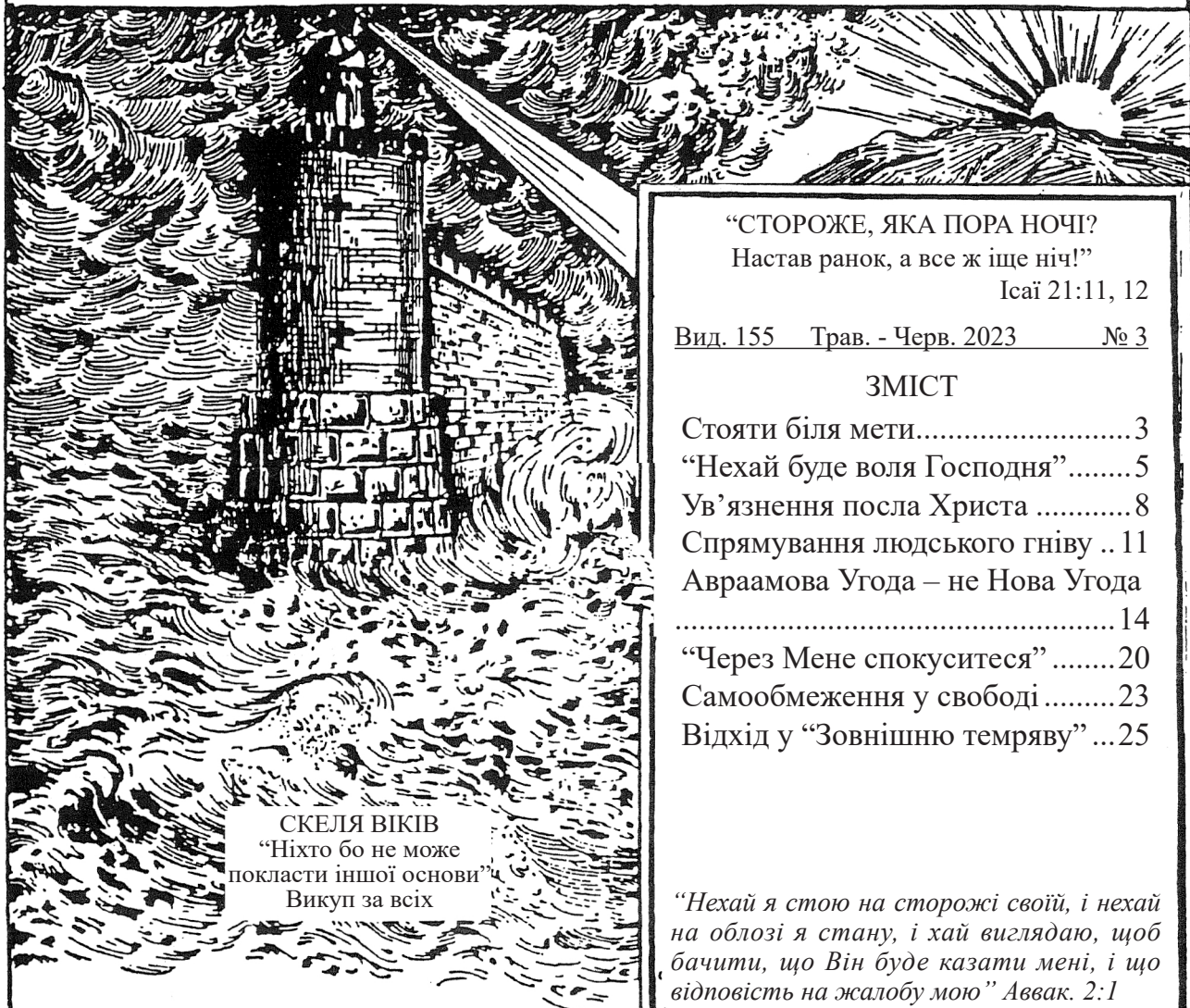

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 155 Трав. - Черв. 2023 № 3

ЗМІСТ

Стояти біля мети.....	3
"Нехай буде воля Господня".....	5
Ув'язнення посла Христа	8
Спрямування людського гніву ..	11
Аврамова Угода – не Нова Угода	14
"Через Мене спокуситеся"	20
Самообмеження у свободі	23
Відхід у "Зовнішню темряву" ...	25

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

СТОЯТИ БІЛЯ МЕТИ

МИ вже говорили і хочемо, по можливості, ще більше підкреслити, що існує Божественний критерій святості, праведності, недосягнення якого означатиме неприйняття нас Господом як членів Його Вибраної Церкви і, більше того, нашу непридатність до вічного життя на будь-якому рівні. Цей критерій характеру, або мета досконалості, як ми вже зазначали, не є критерієм, або метою тілесної досконалості, оскільки Господь приймає в якості Своїх посвячених учнів осіб з різним ступенем розумової, моральної та фізичної деградації. виправдання, яке Він дає, компенсує вади кожного – як більш заплямованих, так і менш заплямованих. Шата Його приписаної праведності так само необхідна як найшляхетнішим, так і найдеградованішим, і робить останніх такими ж прийнятними, як і перших.

З цього погляду вважається, що серце, оновлений розум, оновлена воля – це духовно зачаті Нове Створіння, яке перебуває на випробуванні перед Богом. Воно сповідує цілковите посвячення праведності і протистояння гріху, повну мертвість для нього і рішучість умертвити, віддати на смерть, волю плоті в міру своїх можливостей. Від самого початку цей стан є приємним і прийнятним для Господа. Тим не менше, у Писанні він спочатку представлений як стан “немовляти” – згідно з однією ілюстрацією, і як стан “зачаття” – згідно з іншою. Необхідно зробити поступ, розвинути характер, який потім повинен бути випробуваний. “Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство

Небесне”. Не кожен, хто сповідує посвячення, новизну життя і самопожертву в інтересах правди та праведності, може бути прийнятий як співпадкоємець з Христом. Треба дати час для розвитку і підтвердження.

Любов до Бога в таких є від самого початку. Але це не любов найвищого гатунку. Як вже було показано, це значною мірою, якщо не повністю, любов з обов’язку. “Немовля” у Христі повинно годуватися щирим молоком Слова, щоб ставати сильним. У міру засвоєння духовної їжі, а також виконання духовних вправ приходить сила характеру, очі нашого розуміння відкриваються ширше, і ми бачимо довжину, ширину, висоту і глибину Божественного характеру, які спочатку не були видимими. Це підводить нас до вищого виду любові до Бога – любові до Його славного характеру.

Тим часом у духовного “немовляти” поступово розвивається співчутлива любов до світу. У міру того, як стають видимими принципи Божественного характеру і з’являється оцінювання їх, Нове Створіння починає застосовувати їх до всього в житті, а отже, зростає у співчутливій любові до людей і тварин, до друзів і ворогів. Поступово досягається й інший елемент любові: спочатку “немовля” у Христі любить деяких братів – шляхетніших, лагідніших, освіченіших і т. п., але поступово, у міру того, як вдається розпізнати Божественний характер і в серці розливається Божественна любов, ця любов розширюється, охоплюючи кожного члена Божої сім’ї й кожного члена занепаłego роду, а

також ворогів. Разом з цим розвитком приходять духовна активність, яка в Писанні називається оживленням – “оживив разом із Ним”. Це оживлення означає активність у службі Богові й братам, а якщо на це дозволяють зовнішні можливості, то й активність у службі всім, хто потребує підтримки, яку ми можемо надати.

Проілюстроване тут християнське життя, яке почалося як “немовля у Христі”, на той час досягло критерію зрілості в Христі і мети досконалої любові – до Бога, до братів, до ближніх і до ворогів. Тільки досягши цього пункту, можна вважатися придатним до неба або до вічного життя на будь-якому рівні.

Ми повинні пам'ятати, що на небі немає розвитку, а отже, досконалість характеру святі повинні досягнути ще перш, ніж вони помруть. Так само світ протягом Тисячоліття повинен досягти цього досконалого розвитку до кінця віку, щоб бути придатним для вічного життя згідно з Божественною обітницею і критеріями.

Питається, якою мірою цей критерій досконалої любові в серці буде проявлятися у плоті? Відповідаємо, що під час Тисячолітнього віку він буде досконало проявлятися у плоті, бо тоді світ буде суджений згідно з реальними досягненнями у своїй плоті, і досконалість через реституцію буде не тільки можливою, але й необхідною. Що ж стосується нас, хто живе в Євангельському віці, хто судиться не по плоті, а по духу, то наскільки новий розум, нова природа, коли досягне Мети Досконалої Любові, зможе керувати плоттю і контролювати її? Ми відповідаємо, що ступінь контролю буде дуже різним, відповідно до ступеня недосконалості, якою уражене смертне тіло.

Єдиний критерій, який ми можемо встановити, полягає в тому, що нова природа, новий розум, нова воля будуть дуже жалкувати, дуже засмучуватися з приводу будь-яких недоліків або помилок свого смертного тіла. Господь знає (і, можливо, певною мірою також брати) про намагання Нового Створіння контролювати смертне тіло по тому, наскільки воно жалітиме за кожну помилку і постійно поновлюватиме зусилля, щоб привести кожну властивість тіла і навіть кожну думку в повне підпорядкування волі Бога у Христі. Будь-яка симпатія до гріха є

свідченням того, що Нове Створіння ще не досягло Мети. І не ставлення до гріха, а постійне прагнення до праведності є свідченням того, що воно досягло Мети.

Хтось може бути біля цієї Мети довше, хтось – коротше. Наш Господь, безсумнівно, був біля неї від початку Свого служіння. Він був випробуваний, перебуваючи біля Мети досконалої любові. Усі облоги ворога і світу не змогли зрушити Його з цього становища досконалої любові. Він поклав Своє життя біля цієї Мети. Св. Павло, безсумнівно, був біля цієї Мети протягом багатьох років перед своєю смертю. Він постійно віддавав життя за братів, постійно служив ворогам і молився за них, і, звичайно, постійно любив Господа і служив Йому всіма своїми силами й талантами.

Жоден християнин не повинен задовольнятися довгим зволіканням з досягненням Мети. Потрібно прийняти молоко Слова, засвоїти його силу, після чого має прийти духовний зір і духовна енергія, а міцний харч Божественної Правди повинен швидко привести до повної зрілості християнського характеру. Досягнувши цього, слід за всяку ціну утримувати його, незважаючи на всі випробування і труднощі, які можуть бути дозволені на нас від противника, світу й плоті. Найважчі спокуси приходять після того, як ми досягаємо Мети, – спокуси ослаблення у служінні Богові, спокуси стримувати частину нашої жертви, спокуси недоброзичливого, немилосердного, нелюбовного ставлення до братів, або несправедливого ставлення до ближніх, або недоброзичливого ставлення до ворогів. Усьому цьому треба протистояти, якщо ми цінуємо наше вічне життя, якщо ми цінуємо обітницю співпадкоємства і участі з нашим Відкупителем у Його Царстві.

Той, хто бачить цю річ виразно, повинен усвідомити, що як християнин він має справу з великою пропозицією, яка цілковито випробує його вірність, його мужність, його ревність, його любов. Йому потрібно буде пам'ятати втішні запевнення Господа про благодать для допомоги в кожній потребі, якщо він хоче вийти переможцем і не знеохотитися, а його мужність не має бути розбита нападами противника.

“НЕХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ГОСПОДНЯ” ДІЇ АПОСТОЛІВ 21: 1-17 (Хом.)

ЦЕЙ урок показує нам, що апостол та інші з ранньої Церкви зазнавали труднощів, розчарувань і протистояння, як і ми сьогодні. Той факт, що Господня сила була з ними – дари мов, чудес, зцілення, вигнання бісів і т. д., – компенсувався іншим фактом, що їхній життєвий шлях аж ніяк не був гладким. Навіть коли вони перебували на місцях милосердя і миру, чи не були зайняті євангелізацією, вони вели безпосередню боротьбу з ворогом і його силами темряви. Покинувши Мілет, св. Павло та його супутники потрапили в залежність від сил та законів стихії. Їм не трапилося жодна швидка яхта, з якої б їх помітили, взяли на борт і доставили до місця призначення. Замість цього вони були змушені сісти на вантажний вітрильник, який зупинявся то тут, то там задля торгівлі, зовсім не зважаючи на важливого юдея і його вісьмох супутників на борту. Як же здивуються деякі з моряків, коли у Тисячолітті вони вийдуть і здобудуть пізнання Правди, дізнавшись, що колись вони мали честь перевозити благородного св. Павла. Можемо бути впевнені, що будь-які вчинки доброти, зроблені йому або його супутникам, будуть належним чином згадані і нагороджені, згідно з обітницею нашого Господа, що нагорода буде дана тим, хто подасть хоча б кухлик холодної води навіть одному з найменших Його учнів.

Ми повинні пам'ятати, що “світ нас не знає тому, що Його не пізнав”. Якщо ми покірного розуму, ми не будемо очікувати великих речей для себе чи особливої уваги від тих, з ким перебуваємо в товаристві, ані не повинні очікувати чудес від Господа. Радше ми повинні оцінювати той факт, що в нас проявляється чудо Господньої благодаті – милість, яка принесла нам добру звістку і привілей бути її слугами, Божими посланцями. Крім того, за цих умов, ходячи вірою, а не видінням, ми, безсумнівно, досягнемо кращого прогресу в розвитку характеру як Нові Створіння, ніж якби Господь вів нас по квітучій ниві безтурботності, без бурі, без опору, без труднощів. Труднощі приносять віру і привертають наші серця до великого Джерела благословення, а отже, є одним з того “усього”, що працює для нашого духовного благополуччя.

Поки корабель розвантажувався в Тирі, св. [R4467] Павло та його супутники шукали когось в Правді, з ким вони, мабуть, провели особливий час, спілкуючись протягом семи днів очікування. Це нагадує нам про те, як Господні послідовники в наш час люблять зустрічати палігримів під час їхніх подорожей і як палігрими з палким серцем шукають тих, хто знає і любить Відкупителя – “...кого б тільки покликав Господь, Бог наш”. Тут дехто з друзів апостола передав йому послання, переконуючи не йти до Єрусалиму. Та все ж він продовжив свою подорож. Коли він покидав друзів у Тирі, чоловіки, жінки й діти супроводжували його до корабля, бо місто, очевидно, знаходилося на невеликій відстані від пристані. Потім на березі вони, в єдності з Господом і один з одним, разом попросили благословення для тих, хто йшов, і для тих, хто залишався. Як це нагадує нам теперішні переживання і любов, спілкування, зацікавленість, які ми маємо один до одного і які сильніші за будь-які земні зв'язки!

Зупинка на ще один день дала додаткову можливість зустрітися з братами в Птолемаїді – мати ще одну одноденну конвенцію, можемо бути певні! Наступним місцем, де вони зупинилися, була Кесарія, дім благовісника Пилипа, одного із семи дияконів, обраних в Єрусалимі. Мученик Степан був ще одним із семи обраних, щоб дбати про щоденні справи Церкви в той час, коли Господь допустив невдалу спробу комунізму, демонструючи недоцільність такого устрою в Церкві.

При цьому згадується, що Пилип мав чотирьох незаміжніх дочок, “які пророкували”, але що саме мається на увазі під цим, ми не можемо знати достеменно. Не потрібно поспішно припускати, що ці чотири молоді жінки були публічними вчителями в Церкві, попри чіткі висловлювання апостола на цю тему. Можливо, вони мали якесь публічне заняття на кшталт публічних виступів чи навчання – були шкільними вчителями. Тогочасне навчання відбувалося не через вивчення книг, як зараз, а через усні виступи, або пророкування. Ми вважаємо за краще розуміти цей уривок у такому світлі і в гармонії із загальним вченням Святого Письма,

яке зобов'язує до публічного навчання в Церкві братів.

“ПРОРОКУВАТИМУТЬ ВАШІ СИНИ Й ВАШІ ДОЧКИ”

Посилання, яке знаходиться в нашій Біблії, пов'язує цих чотирьох дів з тим, що сказано в пророцтві Йоїла: “Пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння”. Ми не бачимо жодного зв'язку між цим пророцтвом і згадкою про чотирьох дочок Пилипа. Дійсно, немає навіть натяку на те, що вони посвятилися Господу або отримали святий Дух. Той факт, що вони були дівами, ще ні про що не говорить. До речі, тут буде добре кількома словами пояснити, що на нашу думку означають слова пророка Йоїла.

Св. Петро ототожнює це пророцтво в цілому з благословенням Церкви в П'ятидесятницю через десять днів після вознесіння нашого Господа. Це, однак, не означає, що пророцтво сповнилося в повному обсязі саме тоді. Св. Петро каже, що те, чого вони були свідками, було тим, або частиною того, про що говорив пророк Йоїл. Чи є якась вказівка на те, що в П'ятидесятницю святий Дух був вилитий на синів і дочок віруючих? Жодної! Він зійшов тільки на посвячених віруючих. Чи всі молоді християни, які отримують святий Дух, мають особливий досвід того, що вони бачать видіння? І чи всі старі, досвідчені християни мають особливий досвід того, що їм сняться сни? Безумовно, ні! Напевно, ні! Пророцтво ділиться на дві частини: одна стосується цього Євангельського віку, а інша – Тисячолітнього віку. Господь до певної міри приховав розуміння цієї речі, говорячи спочатку про благословення Тисячолітнього віку, а потім про цей Вік та його благословення.

Тому ці два віки та їхні благословення розрізняються виразами: “за тих днів”, що означають Євангельський вік, і “потому”, що означає Тисячолітній вік. Ми все ще перебуваємо в Євангельському віці, названому “за тих днів”. І ми все ще маємо благословення, обіцяні в цьому віці, а саме: дарування святого Духа Божим рабам і невільницям, незалежно від віку, статі чи національної приналежності. Це благословення почалося в П'ятидесятницю і завершиться помазанням останнього члена Тіла Христа. Тоді почнеться інша частина благословенної

обітниці, а саме: “Потому виллю Я Духа Свого на кожне тіло”. Це благословення, безумовно, не стосується теперішнього часу; і так само, безумовно, воно матиме виконання під час служіння Тисячолітнього Царства. Тоді настане час, коли “пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки”, навчатимуть. Це не буде навчання в Церкві чи Церквою, але навчання світу світом, під наглядом прославленого Христа на духовному рівні і удосконалених Стародавніх Гідних на людському рівні як земних представників небесного Царства.

Тепер зверніть увагу на вираз: “Вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння”. Ми надаємо перевагу іншому перекладу, який, віримо, передає властиву думку, а саме: “Ваші юнаки будуть бачити славні видіння [Реституції, благословень тощо в процесі виконання], про які мріяли ваші древні [те, на що вони неясно сподівалися, що невиразно розуміли і чого так прагнули]”.

“ПЛАЧУЧИ ТА СЕРЦЕ МЕНІ РОЗРИВАЮЧИ”

Агав був наділений духом пророцтва за прикладом древніх пророків, так що він передбачав майбутні події. Він був добре відомий Церкві. Саме він пророкував про великий голод у всьому світі, який стався за часів кесаря Клавдія (Дії 11: 28). Він прийшов до Кесарії, коли там перебував св. Павло, і, взявши пояс св. Павла, зв'язав собі руки і ноги і сказав, що святий Дух свідчить, що таким чином юдеї в Єрусалимі зв'яжуть св. Павла, власника поясу, і видадуть його поганам. Це пророцтво повністю збігалося з іншими передбаченнями про лихо для апостола. Тож не дивно, що друзі, які супроводжували його та інших у Кесарії, переконували його відмовитися від свого наміру і таким чином уникнути лиха, яке мало статися, якщо він туди піде. Зазвичай ми припускали б, що ця порада була доброю і що нерозумно було завдавати собі труднощів. Та св. Павло, очевидно, мав якусь іншу пораду від Господа, [R4467] згідно з якою він діяв, – щось обов'язкове для нього, що змушувало його відважитися на все, щоб виконати свій обов'язок. Ми не повинні думати про апостола як про того, хто стійко, холонокровно поринав у ці клопоти. Така думка зникає, коли ми помічаємо його відповідь друзям, які його вмовляли. Сповнений почуттів до них, як і до самого себе,

він відповів: “Що робите ви, плачучи та серце мені розриваючи? Бо за Ім’я Господа Ісуса я готовий не тільки зв’язаним бути, а й померти в Єрусалимі”. Героїчні слова! Благородні почуття! Яке уособлення вірності!

Очевидно, Господь випробовував апостола, виробляючи в ньому характер, стійкість, вірність. Не те, щоб він не мав цих якостей раніше, але щоб усі ці події сприяли поглибленню і утвердженню цього характеру. Він натякає нам, що йшов до Єрусалиму, ведений певним обітом, певною урочистою обіцянкою перед Господом, вірним виконанням певного обов’язку. Питання тепер полягало в тому, чи він дотримається цього обіту? Чи він виконає свій обов’язок, чи його відверне від нього страх перед тим, що йому можуть зробити люди, або ж вмовляння друзів? Ми радіємо духом апостола, його вірністю, його відвагою. Оскільки він розумів, що воля Господа в тому, щоб він пішов до Єрусалиму, тому він знав, що Отець все спрямує згідно з радою Своєї волі.

Очевидно, його візит до Єрусалиму був доречним і, можна сказати, необхідним для скріплення “одновірних” і того, щоб допомогти деяким з них зайняти більш чітку позицію щодо зобов’язань Закону і свободи від Закону для тих, хто прийняв Христа. Далі, Господь постановив, що апостол звідти повинен йти до Риму, щоб звіщати Його ім’я там, у політичній столиці світу, і щоб він спочатку звіщав Євангеліє Агріппі, Фесту та іншим знатним особам, а через них привернув до себе особливу увагу імператора та інших можновладців у Римі. Цілковито зрозуміло, що друзі апостола полишили подальші наполягання. По-перше, тому що вони усвідомили, що він виконує волю Господа; по-друге, тому що подальші зусилля, очевидно, не змогли б відвернути його від його мети – були б безплідними. По-третє, тому що вони ще більше ускладнювали йому життя, розбиваючи його серце.

Пам’ятаймо, що всі особливі стосунки Господа зі Своїм народом під час цього Євангельського віку мають на меті розвинути в ньому не просто добрий, а постійний характер. Недостатньо, щоб ми прийняли Христа, і недостатньо, щоб ми проповідували Його іншим. Щоб бути придатними для небесного Царства, ми повинні розвивати характер у гармонії з нашим Господом

– лагідний, але твердий; милий, але сильний. Про це йдеться в умовах нашого учнівства. Ми повинні копіювати нашого Учителя, Який також є нашим Відкупителем. Ми повинні дозволити Його світлу світити. Важливо, щоб ми бачили цей факт. Труднощі більшості людей, мабуть, у тому, що вони не бачать і не розуміють мети життя, а тому втрачають цінні нагоди і вартісні уроки.

М-р Марден нещодавно сказав: “Я знаю людину, чий досягнення викликали подив у всіх, хто її знав, і яка ще в дитинстві прийняла рішення: «Нехай кожна нагода буде великою нагодою, бо ти не можеш вгадати, коли доля приготує тобі щось більше». Коли він навчався в школі, то постійно думав: «Я не повинен ухилятися від важких проблем, бо вони можуть збільшитися, коли я стану дорослим [R4468], і свідчити проти моєї вірності як дитини, і можуть здолати мене. Я повинен бачити можливість у кожному уроці і виховувати в собі звичку перемагати, звичку бути вірним і старанним»”.

Це лише роз’яснення того, про що сказано в Добрій Книзі: “Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості”. І ще: “Хто вірний в найменшому, і в великому вірний”.

Труднощі на шляху ще не доводять, що це неправильний шлях. Паломник Буньян, прямуючи до небесного міста, зустрів на своєму шляху Пагорб Труднощів. І Господь попередив усіх, хто піде Його слідами, що їхній шлях неминуче буде сповнений скорбот – випробувань. Нагорода є тим, хто перемагає. Без труднощів не можна перемагати.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ГОСПОДНЮ ВОЛЮ

Апостол не говорить нам, на чому ґрунтувалася його впевненість у тому, що він виконує волю Господа, йдучи до Єрусалиму, але ми можемо бути впевнені, що в нього були вагомі підстави вважати, що він йде Господнім шляхом. Весь його характер показує нам, що він був надто обережним, а також надто вірним, щоб йти в якомусь напрямку всупереч Божественній волі.

А щодо того, як нам вирішити, що є, а що не є для нас Господнім шляхом, то ми бачимо, що правило, якого, за словами Джорджа Мюллера, він дотримувався, настільки близьке до того,

якого ми самі дотримуємося, що ми з задоволенням цитуємо його:

“Я прагну на початку привести своє серце в такий стан, щоб воно не мало власної волі щодо тієї чи іншої справи. Дев’ять десятих труднощів долаються, коли наше серце готове виконувати волю Господа, якою б вона не була. Зробивши це, я не залишаю результат почуттю чи простому враженню. Якщо я так роблю, то наражаю себе на велику оману. Я шукаю волю, або Дух Бога через Боже Слово або разом з ним. Дух і Слово треба поєднувати. Якщо я шукаю тільки Дух, без Слова, я також піддаюся великій омани. Якщо святий Дух і веде нас, то тільки в згоді зі Святим Письмом і ніколи всупереч йому. Далі, я беру до уваги провіденціальні обставини. Вони часто ясно вказують на Божу волю, пов’язану з Його Словом і Його Духом. Я прошу Бога в молитві, щоб Він належним чином відкрив мені Свою волю. Таким чином, через молитву до Бога, через вивчення Слова і роздуми я приходжу до свідомого судження відповідно до моїх знань і можливостей, і, якщо в моєму розумі є мир, я дію відповідно”.

ВИСОКОШАНОВАНИЙ МНАСОН

У свій час апостол і його супутники вирушили до Єрусалиму. Читаємо: “А по цих днях, узявши клунки, ми пустилися в Єрусалим” (Хом.). Слово “клунки” зараз загально не вживається. Воно походить з давньої мови і означає “багаж, поклажа, мішок, майно, ноша”.

Кіпрянин Мнасон, що довгий час був учнем, у якого мандрівники зупинилися в Єрусалимі, зустрів мандрівників у Кесарії і разом з деякими братами, що перебували там, супроводжував їх до Єрусалиму. Вони були щасливою громадкою, десь із тринадцяти осіб, водночас маючи

побоювання, сподіваючись, що щось неодмінно трапиться з їхнім улюбленим братом, апостолом Павлом, бо “коли терпить один член, то всі члени з ним терплять”. Коли вони прибули до будинку Мнасона, їх привітали інші брати, хоча зібрання і офіційне привітання відбулося пізніше в присутності св. Якова, який, здається, був провідним серед братів, їхнім представником.

Мнасон, очевидно, високо цінував своїх гостей, радіючи привілеєм приймати їх. Та ми можемо тільки уявити собі, наскільки його радість з часом стала ще більшою. Наступні роки життя апостола, його видатне становище в Церкві, благословення, які поширювалися від нього на всіх публічним чином, неминуче супроводжували Мнасона в повсякденному житті, благословляючи в усіх життєвих обставинах. Якщо було великою честю приймати Господа, як це зробили Лазар, Марія і Марта у Віфанії, а також великою честю приймати апостола, як це зробив Мнасон, то сьогодні великою честю є приймати учнів Господа, чи то слабких, чи то малих, чи то вартих уваги в очах світу. Таке бажання повинен мати кожен християнин, якщо в ньому є братерська любов. І кожен, хто приймає пророка, може сподіватися нагороди пророка – нагороди, пропорційної честі пророка в очах нашого Великого Царя, Чиїми послами [R4468] ми всі є. Хоча в певному сенсі було б набагато більшою честю приймати самого Господа, ніж приймати когось із Його братів, проте, оскільки особиста увага до нашого Відкупителя неможлива, Він запевнив нас, що прийме все, що зроблено найменшому з Його братів, як те, що зроблено Йому Самому.

R4466 (1909 p.)

УВ'ЯЗНЕННЯ ПОСЛА ХРИСТА

Дії Апостолів 21: 27-39

Заголовний вірш:

“А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса!” (2 Тимофія 2: 3).

Св. Павло у супроводі Луки та Трохима з Ефесу, Аристарха з Солуня, Сопатера з Верії, Секунда з Солуня, Гая з Дервії, Тимофія з Лістри та Тихика з Ефесу прибув до Єрусалиму в п'ятницю, 27 травня 57 р. н. е. Він повертався зі своєї третьої місіонерської подорожі серед

поган. Він був відсутній сім років. Як ми бачили, Господь допустив, щоб до нього дійшли попередження про те, що у Святому місті його чекають неприємності – узи та ув'язнення. Однак цей благородний посол Христа, не злякавшись, прибув до міста. Він і його супутники, як ми пам'ятаємо, принесли зі собою грошові збори від церков Малої Азії для церкви в Єрусалимі, яка, очевидно, перебувала у фінансовій скруті.

Їхній прийом у перший день був, мабуть, приватним і особистим, але наступного дня, який, правдоподібно, був днем П'ятидесятниці (Дії 20: 16), апостоли і провідні брати зібралися разом, щоб прийняти св. Павла і його товариство в більш офіційній обстановці. Св. Яків, брат (або двоюрідний брат) нашого Господа, очевидно, був визнаним лідером Єрусалимської Церкви. Про інших апостолів не згадується. Мабуть, деякі з них були відсутні, зайняті працею в інших місцях. Св. Павло розповів про свою місіонерську подорож до поган і про Господнє благословення на його служіння Правді, незважаючи на дозволені труднощі. Можемо також припустити, що в той самий час були передані зібрані кошти.

СТРАХ ЛЮДСЬКИЙ – ПАСТКА

Короткий запис вказує на те, що брати в Єрусалимі були дуже стурбовані присутністю св. Павла з ними. Вони боялися не лише за його особисту безпеку, але й за те, щоб його прихід не спричинив переслідування їх усіх. Задля своєї активності й наполегливості він став відомим серед юдеїв тієї впливової частини світу, в якій займався працею. Юдейський звичай, згідно з яким ревні віруючі часто приходили до Єрусалиму на релігійні свята, дозволяв єрусалимським юдеям бути обізнаними з релігійними справами в усьому світі. Св. Яків та його товариші розуміли, що цілком імовірно, що на святі П'ятидесятниці можуть бути присутніми юдеї з Ефесу, Афін, Солуня, Верії та інших міст. Вони знали, що про діяльність св. Павла вже відомо, і що деякі, навіть з віруючих християн, були стурбовані його вченням, що Закон мертвий і ніхто не повинен більше звертати на нього увагу. Вони закликали св. Павла спростувати ці частково хибні уявлення, пішовши до храму і поспілкувавшись з деякими братами, які склали назарейський обіт. Вони не пропонували св. Павлу скласти цей Обіт, а бути присутнім з цими братами в якості визнання правильності того, що вони робили, і щоб він взяв на себе їхні витрати, які включали не тільки постриження голови і спалення волосся, але й витрати на жертвоприношення – по чотири тварини за кожного.

Очевидно, св. Яків та провідники Церкви досить добре розуміли становище св. Павла. Він навчав поган, що їм не обов'язково ставати

юдеями чи підкорятися юдейському ритуалу. Замість того, щоб шукати Божої милості в образах і тінях, вони повинні дивитися на Христа і Його позаобразне виконання вимог Закону. Він навчав, що Закон не міг спасти ні юдея, ні поганина, і що тільки віра в Христа може привести душу до стосунків з Богом. Він навчав, що хоча деякі Божі благословення все ще залишаються для юдеїв (Рим. 11: 37), Бог у цьому Євангельському віці обирає Духовне Насіння Авраама як з юдеїв, так і з поган. Він також навчав, що якщо хтось (чи то юдей, чи поганин) намагатиметься дотримуватися Закону, щоб таким чином заслужити вічне життя, то неодмінно втратить його, бо “жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним”. Однак жодна ця річ не завадила св. Павлу зробити так, як св. Яків та інші закликали його зробити для чотирьох чоловіків, що склали назарейський Обіт. Постриження їхніх голів і принесення жертв на вимогу Закону, що регулював їхній Обіт, у жодному сенсі слова не перешкоджало заслугі Христової жертви і не намагалося додати щось до неї. Тим не менше, на нашу думку, можна було б піти більш сміливим шляхом. Очевидно, що сам метод, застосований для відвернення публічної опозиції, лише спричинився до її розпалювання. Не забуваймо, однак, що Господь міг би розпорядитися інакше, міг би спрямувати речі інакше, якби захотів. Пам'ятаймо, що Господь знав, що апостола Павла спіткають скорботи, і звістив про них наперед. Ті, хто перебуває в близьких стосунках з Господом, мають Його запевнення, що всі їхні кроки є впорядковані Ним, і що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. Яка втіха! Яке підбадьорення для всього Господнього народу! Не дивно, що вони можуть мати тишу, спокій, мир навіть у часи бурі та утиску! [R4485]

ПОСТУПКА УПЕРЕДЖЕННЯМ НЕ ПРИНЕСЛА УСПІХУ

Кілька днів задум, за яким св. Павло буцімто частково схвалює Закон, здавався успішним, але коли сім днів майже закінчилися, його впізнали юдеї, які прийшли з Азії. Вони побачили апостола з греком Трохимом і поспішили зробити висновок, що останній був одним з чотирьох чоловіків, чії голови були пострижені. З юдейського погляду це було тяжкою провиною. Лише юдеям дозволялося заходити

на священну територію Храму, за межами якої знаходився Двір Жінок, а також Двір Поган. Кам'яна огорожа розділяла ці два приміщення і становила те, що апостол в іншому місці називає “серединною перегородою” (Еф. 2: 14). Ця стіна була заввишки чотири з половиною фути, і на ній була табличка, нещодавно знайдена Палестинським археологічним товариством, де було написано: “Жодна людина чужої раси не повинна входити в межі балюстради й огорожі, що оточують Храм. Якщо когось схоплять на цьому, нехай знає, що він сам винен у смертній карі, яка за цим послідує”. У цьому злочині звинуватили св. Павла, а не грека, якого апостол нібито ввів в оману. Саме через це життя св. Павла опинилося в небезпеці від натовпу, який швидко зібрався на крик одного азійського юдея про осквернення храму.

Коли натовп бив апостола з наміром убити його, головний начальник, полковий тисяцький римських вояків у фортеці Антонія, що поряд із Храмом, дізнався про заворушення і поспішив на місце події з загоном вояків. Побиття припинилося. Народ, який так і не навчився поважати велич римського закону, упокорився перед його військовою силою.

Апостола прикували за руки до вояків. Начальник, намагаючись з'ясувати причину заворушення і не маючи змоги розібратися в суперечливих свідченнях, відправив в'язня до фортеці. Проте натовп, розчарований тим, що втратив можливість позбавити його життя, вчинив шалений напад, щоб вирвати його у вояків або вбити, коли він ще знаходився в їхніх руках. Який дух убивства може прокинутися, та ще й раптово, у серцях не тільки юдеїв, але й поган! Як часто ми знаходимо на сторінках історії, що таке насильство і нерозсудливість проявлялися в ім'я та на захист різних релігій! Яким чужим всьому цьому є, за словами св. Павла, “дух здорового розуму” – дух розсудливості, справедливості, не кажучи вже про дух доброзичливості, люблячої доброти і лагідного милосердя! Як вигляд дурості та брутальності п'яної людини повинен служити великим уроком тверезості для кожного добропорядного чоловіка і жінки, так і подібна сцена, побачена нашими природними очима чи подумки через друковані сторінки, повинна стати тривалим уроком проти всього брутального і нерозумного. Нехай кожен випадок

сліпої релігійної прихильності і фанатичного насильства промовляє до наших сердець як урок у протилежному напрямку і утверджує в нас переконання, що з Божої благодаті ми ніколи не будемо такими нерозумними, такими злими, а навпаки, з кожним днем ставатимемо все більш лагідними, добрими і хриstopодібними.

Натиск натовпу змусив вояків притискатися один до одного, щоб не втратити свого в'язня, і тоді вояки підняли апостола і понесли по сходах вгору.

Відвага посла Христа і його готовність скористатися кожною нагодою, щоб розповісти про свого Вчителя, була чудово показана на прикладі. Можна було б припустити, що пересічна людина, побита натовпом, після грубого поводження з нею перед дверима фортеці, мала б злякатися і розгубитися від хвилювання. І тут св. Павло, незворушний і зібраний, попросив у начальника привілей поговорити з людьми, натякаючи, без сумніву, на те, що вони неправильно зрозуміли його поступок, і що кількома словами він зможе їх заспокоїти. Тисяцький був здивований, що апостол вільно розмовляє грецькою мовою. Він подумав, що це “той єгиптянин”, про якого згадував Йосиф Флавій, який незадовго до цього зібрав великий натовп незадоволених юдеїв, яким представився як Месія і які, як його послідовники, завдали римській владі чимало клопоту. Св. Павло відповів, що він юдей з почесного міста. Після цього він знову попросив привілею промовити до народу, який і був йому наданий. Апостол одразу почав говорити про Христа. Без сумніву, він вважав, що його хвилюючі переживання були винагороджені привілеєм цієї миті – привілеєм розповісти багатьом зібраним про Ісуса: про те, що Він є Месією, обіцяним у Законі та пророцтвах; що Його жертвна смерть стала викупною жертвою за втрачене життя батька Адама і, одночасно, викупною ціною за всіх його дітей, які померли під його вироком. Звичайно, він також зазначив, що зараз Месія кличе духовний клас “перших плодів” (WTV), щоб вони стали його супутниками в Тисячолітньому Царстві, і що незабаром Ізраїль і всі народи відчують привілеї та благословення цього Царства. Безумовно, він також вказав на те, що зараз прийнятна пора; що зараз настав час зробити наше покликання

і вибрання певним у найголовнішій, духовній частині Авраамової Угоди.

Павло продовжував розповідати їм про свої місіонерські подорожі і про те, як багато поган з радістю приймали звістку і віддавали свої серця Господу в повному посвяченні. Але юдейські упередження були настільки сильні, що одна лише згадка про те, що це велике благословення поширюється на язичників на рівних умовах, знову розпалила полум'я ненависті та насильства, вибухнувши криками та глузуванням. Римський полковий тисяцький, спантеличений цією ситуацією, дійшов висновку, що там, де є стільки протистояння, повинні бути якісь підстави для нього. "Немає диму без вогню". Він наказав бити апостола батогами доти, доки той не зізнається, що він зробив, що викликало такий галас, і не пообіцяє покаятися. Одразу ж наказ почали виконувати. Св. Павла почали прив'язувати до зігнутого стовпа для бичування. Але той швидко зупинив це запитанням: "Хіба бичувати дозволено вам громадянина римського та ще й незасудженого?". Тисяцький наказав негайно відпустити його, адже він і так уже перевищив закон у цій справі. Він повірив апостолові на слово, що той – римський громадянин, бо таке твердження, якщо б воно виявилось неправдою,

означало б вірну смерть. Далі апостола тримали ув'язненим до суду.

Тут є кілька уроків для нас. Не засуджуючи суворо юдеїв за їхнє егоїстичне, гірке почуття протистояння поганам, звернімо увагу на те, скільки шкоди ця гіркота і егоїзм принесли самим юдеям. Якби не цей поганій дух, то, безсумнівно, багато людей того часу були б готові почути Євангеліє. Тому урок для нас повинен полягати в тому, щоб викинути підлість, егоїзм, ворожнечу, гіркоту з нашого серця, з нашого розуму, з нашої поведінки і слів, а натомість зодягнутися в дух Господа нашого Ісуса Христа – дух покори, лагідності, терпеливості, довготерпіння, братерської доброти, любові.

Інший урок у тому, що, зазнаючи випробувань і труднощів, якими б несправедливими вони не були і як би ми не усвідомлювали, що вони не могли прийти на нас без Господнього дозволу, ми все ж вільні використовувати будь-які законні засоби для власної допомоги і визволення, так само, як св. Павло скористався своїм римським громадянством. Бог задалегідь надав йому цей засіб захисту, і було б злочинною недбалістю з його боку не скористатися ним, а чекати, що Господь визволить його якимось чудесним чином.

R4484 (1909 p.)

СПРЯМУВАННЯ ЛЮДСЬКОГО ГНІВУ ДІЇ АПОСТОЛІВ 22: 30; 23: 25

Заголовний текст:

"Той скаже до Господа: Охороно моя та твердине моя, Боже мій, я надіюсь на Нього"
(Псалом 91: 2).

НАСТУПНОГО дня після бунту і порятунку св. Павла вояками римського коменданта, Лісій, спантеличений, скликав юдейський синадріон, щоб той розглянув справу Павла, бо він зрозумів, що предмет суперечки був релігійним, а його єдиним обов'язком було зберегти мир. Таким чином Павло отримав ще одну можливість свідчити Євангеліє юдеям – найбільш навченим із них, їхньому найвпливовішому Суду Сімдесяти. Можливо, на той час апостол почав усвідомлювати [R4486], що його важкі випробування дають йому чудові можливості як віснику Євангелія. Озираючись назад очима

віри, ми можемо зрозуміти, що так є завжди, і Господь від самого початку доглядає Свою працю. Але тільки в тій мірі, в якій ми знаємо, у чому полягає Господня праця, ми можемо мати і використовувати очі віри. Ми повинні бачити, що Божественний задум не в тому, щоб намагатися повернути світ у теперішньому часі, а в тому, щоб залишити це на майбутнє і виконати в Тисячолітньому Царстві Христа. Ми повинні бачити, що Його праця в теперішньому віці полягає лише у виборі, тобто обранні Церкви, щоб вона стала Його Нареченою-Супутницею в Його Царстві, Його співпрацівницею у великій справі, яка потім буде виконана для всього світу.

Усвідомлюючи надану йому можливість звернутися до провідників свого народу, св. Павло прагнув мудро нею скористатися. Звідси

серйозність його обличчя. “Зосередивши зір” (Дерк.) на своїх слухачах, він почав з нагадування їм про свою вірність як юдея. Він завжди був зразковим громадянином і ніколи не порушував Закон. Він звернувся до ради словами “мужі-браття”, таким чином ставлячи себе на рівних з ними як щодо релігійної ревності, так і щодо загальної освіченості. Дійсно, досить поширеною є думка, що під час каменування Степана Павло, тодішній Савло з Тарсу, був членом Синедріону.

“НЕ ЛИХОСЛОВ”

Промова, яку планував виголосити святий Павло, була перервана вигуком первосвященника: “Бийте його по устах!”. Це був особливий знак обурення і протесту проти виголошених слів. Наш Господь каже, що темрява ненавидить світло. Не буде несправедливим припустити, що первосвященик відчув, що слова св. Павла засуджують його власний життєвий шлях. Йосип Флавій звинувачує Ананію в тому, що він був лицемірним підлабузником-нікчемою, але настільки хитрим, що народ загально його поважав. Коли апостола несподівано вдарили по устах, він вигукнув: “Тебе битиме Бог, ти стіно побілена!”. Пророцтво збулося. За два роки Ананія був позбавлений посади, а ще за шість років його чекала жахлива смерть. Власний син виявився у змові з його вбивцями, які витягли його зі схованки в клоаці і вбили.

Термін “побілена стіна” застосовувався до звичайних гробів, які були накриті кам’яною плитою з написом. Їх часто білили, щоб було легко їх розпізнати і щоб подорожній не наступив на них і, згідно з юдейським ритуалом, не осквернився. Чистий, яскравий білий камінь виглядав гарно, але під ним ховалися людські рештки. Переконливість цього символу, що представляє лицемірство, очевидна. Дехто з тих, хто чув апостола, сказав у відповідь: “То ти Божому первосвященникові лихословиш?”. Св. Павло заперечив: “Не знав я, брати, що то первосвященик. Бо написано: На начальника люду твого не лихослов”. Пам’ятаймо, що апостол так і не зміг повністю відновити зір після того, як осліпнув по дорозі до Дамаску. Господь відмовився забрати в нього слабкий зір як “в тіло колючку”, але запевнив, що як відшкодування він матиме ще більше Божественної благодаті, яку у відповідь на свою молитву

апостол з радістю прийняв. Тому можливо, що він не впізнав первосвященника, або не знав, що це він запропонував таку ганебну річ. Дехто стверджує, що Ананія захопив свою посаду, і тому слова апостола могли означати, що він не визнав, що перед ним справжній Первосвященик. На користь останньої думки свідчить той факт, що св. Павло не вибачився за свої слова, а лише показав, що він повністю визнає Божественний Закон про те, що правителів не можна лихословити.

Це є добрим правилом для кожного з нас сьогодні. Схильність говорити зле про високопоставлених осіб, принижувати їх, висміювати їх є поширеним гріхом, який робить набагато більше для підриву доброї влади, ніж, мабуть, усвідомлюють ті, хто її висміює. Безсумнівно, є час і способи протестувати проти речей і методів, з якими ми не зовсім згодні. Але Божий народ повинен передусім відстоювати закон і порядок з максимальною справедливістю, наскільки це можливо, очікуючи абсолютної справедливості, коли Цар царів займе Свій Тисячолітній Престол. Тим часом Його заповідь для нас полягає в тому, щоб ми “корилися... владам існуючим” і, “коли можливо, якщо це залежить від нас, жили у мирі з усіма людьми”.

Принагідно зауважимо, що дехто навіть схильний жартома говорити про Господа і Святе Письмо. Це небезпечна звичка. “Страх Господній – початок премудрості”, і це повинно бути в нас і зростати з роками, якщо ми хочемо вчинити своє покликання і вибрання певним до славних речей, які Бог приготував для тих, хто Його любить і шанує.

АП. ПАВЛО ЯК ПОЛКОВОДЕЦЬ

Побиття в’язня і його відповідь перервали на самому початку очікуване представлення Євангелія. Апостол відчував, що упередження проти нього таке, що жодна його мова не може вплинути на слухачів. Над ними мав владу первосвященик, брак справедливості якого одразу дався взнаки. Як полководець, який бачить, що лобова атака марна, він розвернув свої сили і фланговим рухом привернув симпатії половини своїх слухачів. При цьому він отримав можливість показати, що вчення, яке він проповідував, було логічним результатом віри всієї великої секти, яку називали фарисеями. Він зробив це, вигукуючи: “Мужі-браття, я фарисей, і син

фарисея. За надію на воскресіння мертвих мене судять!”. Усе це було повною правдою. Слово “фарисей” означає “той, хто сповідує повне освячення перед Богом”. І св. Павло ніколи не полишав такого ставлення. Пережите по дорозі до Дамаску змінило його поведінку, але не змінило ставлення серця, яке від самого початку було вірним Богові “в доброму сумлінні”.

Апостол добре знав, що Синедріон був поділений приблизно порівну між ультраортодоксальними, сповідуючими святість фарисеями та агностичними і критично налаштованими садукеями, серед яких було багато найвідоміших юдеїв, включаючи священників. Наслідок його вигуку був миттєвим. Фарисеї сприйняли його як того, хто вірив у деякі речі так само, як вони, хоча й не могли підтримати всі його вчення. Вибираючи між невірними садукеями і фарисеєм, що збився з пуття, вони одразу ж стали на бік останнього. Зчинилася метушня, коли одні намагалися позбавити його життя, інші – захистити його. І знову воякам кесаря довелося втрутитися між ворогуючі угруповання Божого народу. Яка сумна сцена! Як прикро, що ті, хто мав багато переваг у всіх відношеннях як юдеї за Божественною настановою, так серйозно нехтували уроками Божественного Закону щодо справедливості та прав один одного, не кажучи вже про настанову: “Люби свого ближнього, як самого себе!”. Як прикро, що те ж саме іноді відбувається серед християн, які ще вище цінують Божественні критерії і зобов’язалися під обіттами Угоди віддавати своє життя за братів, отримавши застереження, що вони не зможуть здобути нагороду, якої прагнуть, якщо не здобудуть любові до ворогів!

Так, кулачні бої не є популярними в наш час серед цивілізованих людей, але хіба не можна язиком учинити ще більшу жорстокість, ніж рукою? І чи не правда, що багато хто, навіть серед тих, хто назвався Христовим ім’ям і взяв на себе обіти посвячення виконувати Його волю, кусають і пожирають один одного під впливом духа противника – духа “гніву, лютості, злоби”, заздрості, суперечки. Бачачи ці речі, хіба ми не повинні засвоїти цінний урок, який дозволить нам краще прославляти нашого Небесного Отця?

Повернувшись безпечно у фортецю, апостол, без сумніву, роздумував над тим, яким чином Господь прославився через його останній

досвід. Часто так буває і з нами самими. Але там, де ми не можемо простежити Господніх провидінь і побачити результат, ми маємо тим більше можливостей випробувати віру, яка може твердо довіряти Йому, що б не сталося. Комендант фортеці, очевидно, зрозумів, що його в’язень був непересічною людиною, спокійною і пильною, гідною, смиренною і витриманою, тоді як його опоненти були повною протилежністю, що свідчило неупередженому розумові про те, що апостол, ймовірно, мав рацію в цій суперечці. Ця зміна в його ставленні до св. Павла проявилася в доброзичливому ставленні до племінника останнього, який почув, що сорок так званих віруючих, забувши про Божественний Закон “Люби свого ближнього, як самого себе”, зв’язали себе клятвою, що не будуть ані їсти, ані пити, поки не вб’ють св. Павла – людину, яка не зробила їм нічого поганого, а, навпаки, лише намагалася якомога мудріше зробити їм добро. За наполяганням своєї матері, сестри св. Павла, хлопець проник до фортеці і розповів про змову своєму дядькові, який відправив його до коменданта Лісія. Той відвів хлопця за руку в усамітнене місце, вислухав його розповідь і відпустив, сказавши, щоб той тримав це в таємниці. Лісій зрозумів, що перебуває в конфлікті щонайменше з половиною впливових юдеїв, і що наймудрішим рішенням буде віддати свого в’язня під захист намісника Фелікса в Кесарію. Відповідно, тієї ж ночі о 9 годині дві сотні піхотинців, двісті списоносців і сімдесят кіннотників відвели апостола в нове місце, де він, як посол у кайданах, мав би нову можливість представляти свого великого Вчителя.

Уроки для нас – це Боже провидіння і те, як воно діє по відношенню до Його вірних, таких як апостол, і всіх, що “над жертвою склали заповіта”. Цей випадок показує, як Бог воліє використовувати природні засоби, а не надприродні сили, і що всі повинні бути напоготові, щоб служити Господній справі в будь-яку хвилину і кожної миті. Божі наміри виконуються, але щасливий той чоловік чи жінка, хлопець чи дівчина, які будуть визнані гідними привілею служити Господу або найменшому з Його учнів. Отже, будьмо постійно напоготові, у допитливому стані розуму, бажаючи пізнати розум [R4487] Господа в кожній справі. Що стосується апостола, то він, безсумнівно, засвоїв урок,

який ми всі можемо з користю взяти до уваги, а саме: маючи повну довіру до Божественної волі, ми повинні розумно і належним чином захищати власне життя та інтереси, а також життя та інтереси інших.

У зв'язку з цим справляє велике враження заголовний текст. Незалежно від того, визнає це хтось, чи ні, усі, хто має Господа за свій притулок і твердиню, мають надлюдську турботу і захист. R4485 (1909 р.)

АВРААМОВА УГОДА – НЕ НОВА УГОДА

ЯКУ відповідь ми повинні дати тим, хто сьогодні намагається “навчати”, що Авраамова Угода, яка не мала посередника, була лише обітницею з боку Бога, а не Угодою взагалі? Вони стверджують, що Божа обітниця Авраамові була лише попередньою заявою, а Нова Угода була запечатана і набула чинності смертю нашого Господа Ісуса, і що Він, як Посередник Нової Угоди, є посередником спочатку між Богом і Церквою, а впродовж Тисячолітнього віку буде посередником між Богом і світом людей.

Здається, навряд чи варто давати якусь відповідь на таке необґрунтоване і небіблійне викладення питання, якщо йдеться про “вчителів”. Однак сміливі заяви і неправильно застосовані тексти іноді мають вагу для неутверджених і невивчених з Писання; тому ми відчуваємо, що маємо право розглядати це питання публічно. Що стосується твердження, що обітниця не є Угодою, то це, безсумнівно, вірно в юридичному сенсі, коли це стосується людей. Так, адвокат сказав би, що проста обіцянка без підтвердження не матиме обов'язкової сили в суді, тому що людські думки і плани можуть змінюватися; і що будь-яка людина може змінити свої наміри і не нести відповідальності за свою зміну, якщо не було ніякої обов'язкової домовленості, або угоди, або підтвердження. Але це, безумовно, не стосується жодної обітниці Бога, Який не може обманути, Чия обітниця не може бути порушена. Отже, Божа обітниця, безумовно, є угодою і зобов'язуючою домовленістю. Її зобов'язує вся вага Божественної вірогідності. Але, щоб людська слабкість і невіра не поставили під сумнів Божественне Слово, Бог зглянувся і зробив Свою обітницю Угодою у найбільш зобов'язуючий і авторитетний спосіб, який тільки можна собі уявити. Він зв'язав Свою обітницю клятвою.

Святе Письмо знову і знову посилається на Божі слова, сказані Авраамові, не тільки як на обітницю, але й як на Угоду. Наприклад, перед

тим, як вона була укладена, Бог сказав Авраамові: “Вийди з землі твоєї до землі, яку Я покажу тобі, і Я укладу з тобою Угоду”. У згоді з цією обітницею Авраам переселився в землю Ханаан, де Бог каже, що Він уклав з ним Угоду про те, що в його насінні будуть благословенні всі племена землі. Пророк говорить нам, що ця Угода була тричі підтверджена Авраамові з клятвою – знову Ісакові і знову Якову (див. 1 М. 17: 19; 22: 18; 26: 4; 28: 14). Те, що апостол називає (Тією) Обітницею (винятковою і особливою над усіма обітницями), називається також Угодою (Заповітом) тринадцять разів в одній лише Книзі Буття, не кажучи вже про численні інші посилення, які будь-хто може знайти, скориставшись конкордансом.

Дійсно, здається дивним, що бажання створити теорію може спотворити розуміння християнина, який вивчає Біблію, до такої міри, що він намагатиметься ігнорувати найбільшу з усіх мислимих Угод, записаних у Біблії, – Угоду, від якої залежать усі наші християнські надії. Послухайте, як апостол Павло оцінює цю Угоду в посланні до Євреїв 6. Закликаючи ізраїльтян до терпеливості і віри, щоб вони могли успадкувати обітницю, св. Павло говорить: “Бо Бог, обітницю давши Авраамові, як не міг ніким вищим поклястися, поклявся Сам Собою. ... Бо люди клянуться вищим, і клятва на ствердження кінчає всяку їхню суперечку. Тому й Бог, хотівши переважно показати спадкоємцям обітницю незмінність [непохитність] волі Своєї [наміру], учинив те при помочі клятви, щоб у двох тих незмінних речах, що в них не можна сказати неправди Богові, мали потіху міцну ми, хто прибіг прийняти надію, що лежить перед нами”. Таким чином, апостол показує, що Авраамова Угода (без посередника, бо вона була безумовною) була міцно скріплена способом, який був би задовільним навіть серед людей, а саме – клятвою.

Наскільки переконливішою є Божа клятва, яка гарантує незмінність основної Угоди, укладеної з Авраамом, запевняючи спадкоємців обітниці (“нас”), що врешті-решт усе людство отримає благословення, і що воно прийде через нас (Гал. 3: 29). Апостол говорить нам, що ця клятва була призначена Богом для нас, а не для Авраама, щоб дати нам міцну потіху, щоб ми міцно трималися надії, даної нам у цій обітниці – в Авраамовій Угоді. Він додає (в. 19), що ми маємо цю надію як якір душі, надійний і непохитний за завісою, куди Ісус увійшов як наш Предтеча, до Якого ми наближаємося як члени до нашого Голови. Він є Головою цього Насіння обітниці. Ми, члени Його Тіла, незабаром підемо за Ним за завісу і розділимо Його славну працю благословення народів, починаючи з Ізраїлю, в рамках Нової Угоди. Ми, як прийняті члени Тіла Христа, є безпосередніми бенефіціарами первісної Угоди. (Бенефіціар – особа, яка отримує вигоду від чогось. Прим. ред.). Інші риси благословення світу будуть здійснені через нас – згідно з порядком Нової Угоди з Ізраїлем.

Безумовно, немає ніякої послідовності або причини в тому, щоб ігнорувати цю велику, скріплену клятвою Угоду, укладену за днів Авраама і завершену Божественною клятвою. Якщо це не була Угода, або якщо, як Угода, вона не була ратифікована чи введена в дію до днів Ісуса, то чому апостол говорить, що Угода Закону була додана до Авраамової Угоди через 430 років після укладення Авраамової Угоди? Очевидно, св. Павло вважав Авраамову Угоду добре встановленою, бо він додає, що Угода Закону, встановлена згодом, не могла скасувати Авраамову Угоду (Гал. 3: 17). Це мала бути повністю завершена Угода, міцно пов’язана з Божественною клятвою, інакше твердження, що вона не може бути скасована, було б неправдою.

Знову звернімося до обговорення цього питання св. Павлом у Посланні до Галатів. Ось його слова: “А я кажу це, що заповіту, від Бога затвердженого [“попередньо ратифікованого” – Лексикон Стронга (Strong’s Lexicon)], Закон [Угода], що прийшов по чотириста тридцяти роках, не відкидає, щоб обітницю він зруйнував”. Показуючи нижчість Угоди Закону в порівнянні зі Старою (первісною) Авраамовою Угодою, св. Павло говорить нам (Гал. 4:

22-31), що дві дружини Авраама, Сарра і Агар, були алегоричними; що син Сарри представляв Христа, Церкву, Голову і Тіло, тоді як син Агар представляв народ тілесного Ізраїлю. Він каже: “Розуміти це треба інакше, бо це два заповіді: один від [R4497] гори Сінай, що в рабство народжує, а він то Агар. Бо Агар то гора Сінай в Арабії, а відповідає сучасному Єрусалимові, який у рабстві з своїми дітьми”. У свою чергу, він заявляє, що Сарра відповідає Єрусалиму, який є вишнім і вільним, матір’ю всіх нас. Він додає: “А ви, браття, діти обітниці за Ісаком” (в. 28). Майже сімнадцять століть знадобилося для розвитку сина Агар, тілесного Ізраїлю, під Угодою Закону. Син Сарри (первісної, або Авраамової Угоди) вже понад вісімнадцять століть перебуває в процесі розвитку. Через нього благословляться всі народи. Своїм послухом Він забезпечив земні права на життя; Він приніс їх у жертву, тобто поклав на Голгофі; Він протягом цього віку зробив їх доступними для Свого “Тіла” і незабаром знову покладе їх жертвовно. Тоді Він буде готовий передати їх у спадок природному Ізраїлю і світу (Рим. 11: 31).

Ізраїль усвідомлював цінність цієї Угоди, укладеної з Авраамом: вона становила основу всіх їхніх надій, віри і довір’я. Вони припускали, що до неї потрібно додати Угоду Закону, і тому прийняли її як поправку; але вони далі довіряли первісній Угоді, сподівалися на неї, як каже св. Павло: “Її виконання чекають побачити наші дванадцять племен, служачи Богові” (Дії 26: 7). Саме після того, як Ізраїль зневірився у своїй здатності дотримуватися Закону, Бог підбадьорив його, запевнивши, що укладе з ним Нову Угоду, яка буде діяти більш сприятливо – більш на його користь. Так воно і буде. Враз із кінцем цього Євангельського віку, коли буде вибране Духовне Насіння Авраама, Нова Угода з Ізраїлем вступить в силу, як написано: “Це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні... Прийде з Сіону [Євангельської Церкви] Спаситель [Посередник, Пророк, Священик, Цар] і відверне безбожність від Якова [природного Ізраїлю]” (Рим. 11: 26, 27).

Без сумніву, ми можемо запевнити всіх, хто має вуха, щоб слухати, що Євангельська Церква є насінням не двох матерів, тобто Угод, а однієї, і що цією однією є Угода Сарри, стара, первісна,

зв'язана клятвою Угода. Сарра мала лише одну дитину, Ісака, який зображував Христа, Голову і Тіло, – спадкоємця всього. “А ви, браття, діти обітниць за Ісаком” – спадкоємці великого привілею благословляти всі племена землі як члени великого позаобразного Посередника Нової Угоди Ізраїлю, яка витіснить і замінить стару Угоду Закону.

“ПО ЦИХ ДНЯХ СКЛАДУ З ДОМОМ ІЗРАЇЛЯ... НОВИЙ ЗАПОВІТ”

У Єремії 31: 33 читаємо, що це відбудеться “...по цих днях”, тобто наведена дата Нової Угоди. Чому це так? І які дні повинні передувати укладенню Нової Угоди?

Бог провістив, що якщо Ізраїль буде вірним, Він благословить ізраїльтян у всіх значеннях цього слова, але якщо вони будуть чинити всупереч Йому, то Він буде чинити всупереч їм і “семикратно покарає їх за їхні гріхи” (3 М. 26: 28). Цей вираз у такому контексті, з різними варіаціями, повторюється тричі. В одному випадку вживається слово “ПОБІЛЬШУ”. “Я семикратно побільшу кару на вас за ваші гріхи”. Єврейське слово, згадане тут, згідно з перекладом Стронга, правильно було б перекласти як “безперервно”.

Цю погрозу покарання ми розуміємо не як те, що Господь дасть Ізраїлю в сім разів більше покарання, ніж вони мали б отримати, а як те, що Він семикратно (сім часів, років) побільшить кару, тобто безперервно каратиме їх за їхні гріхи. Ці сім разів-часів, або сім років, звичайно, не були буквальними роками, оскільки Ізраїль неодноразово отримував більше покарання, ніж це. Сім разів-часів ми інтерпретуємо як символічні роки, у гармонії з іншими місцями Писання – день за рік, на тій основі, що в році триста шістдесят днів. Таким чином, сім разів-часів означає 7x360, що дорівнює 2520 буквальных років. А слово “побільшу”, або “безперервно” означає, що цей період у 2520 років не буде сумою всіх їхніх різних років покарань у різні “часи”, але цей досвід 2520 років покарання як народу буде одним безперервним періодом.

Далі ми повинні запитати, чи був такий безперервний період немилості в історії народу Ізраїлю? Відповідь – так. За часів Седекії, останнього царя, який сидів на троні Господнього Царства, Господнє Слово з цього приводу було таким: “А ти, недостойний, несправедливий

князю Ізраїлів, що надійшов його день у час провини кінцевої, так говорить Господь Бог: Зняти завоя й скинути корону! ... Руїною, руїною, руїною покладу його [корону, царство]! ... аж поки не прийде Той, Хто має право, і Я Йому дам” (Єзек. 21: 30-32). Цей період у 2520 років, або сім символічних часів, закінчиться, за нашими підрахунками (ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА, т. II, розд. IV.), у жовтні 1914 року. Іншими словами, період Часів Поган, верховенства поган у світі, є точною паралеллю періоду втрати Ізраїлем царства і очікування його від Месії.

Месія під час Свого Першого Приходу знайшов їх неготовими як народ бути Його Нареченою, щоб бути з Ним як Духовне Насіння Авраама, тому потрібен був, як Бог знав і передбачав, весь цей проміжний період, щоб вибрати Духовний Ізраїль, царське священство, “святий народ”, “обраний народ” (Турк.), Тіло Христа, Тіло Посередника між Богом і людством.

Це ті “дні”, про які йдеться в пророцтві Єремії щодо Нової Угоди, “по цих днях”: після “семикратно” покарання Ізраїлю настане час Божої прихильності під Новою Угодою з її кращим Посередником – великим Пророком, Священиком, Посередником, Суддею і Царем – Ісусом, Головою, і Церквою, Його Тілом, Ісусом, Нареченим, і Церквою, Його Нареченою і співспадкоємицею.

Зверніть увагу, як це гарно співвідноситься з поясненням св. Павла в Посланні до Римлян 11 розд. Він вказує на той факт, що всі Божі благословення були в Авраамовій Угоді, яка, як корінь, розвинула Ізраїль як народ – насіння Авраама по плоті. Ізраїльтяни, які жили тоді, були гілками цього оливкового дерева (вірші 16-21). Якби вони були в правильному стані серця, “справді ізраїльтянами”, вони всі разом були б прийняті Христом як Його члени – їм було б дозволено залишатися членами, гілками оливкового дерева, яке представляло Духовне Насіння Авраама. Але вони не були готові, і тому всі, за винятком небагатьох, які стали Духовними Ізраїльтянами, були відламані через невіру. У цьому Євангельському віці місця відламанних гілок були заповнені покликаними і вибраними з кожної нації, народу, племені і мови. Таким чином Духовний Ізраїль став

“святим народом”, класом Царства під головуванням Месії, як Його майбутня Наречена, Тіло, або Царське Священство.

Апостол нагадує нам (вірші 25-29), що відкинення Ізраїлю від Божої милості не є вічним, а лише відкиненням щодо цього Високого Поклику до членства в Духовному Насінні Авраама, членства в Тілі Месії, великого позаобразного Пророка, Священика, Посередника, Царя, Який, завершившись наприкінці цього віку, розпочне велику працю благословення всіх племен землі. Апостол запевняє нас, що в Божественному плані Ізраїль матиме частку в цій праці благословення світу, але на нижчому рівні, ніж Духовне Насіння. Вони, як природне насіння Авраама, першими отримають благословення від прославленого Посередника під Новою Угодою, яка буде укладена безпосередньо з цим народом, як провістив пророк Єремія (31: 31), – “по цих днях” печатання цієї Угоди великим Посередником Своєю кров’ю.

Св. Павло прямо посилається на цю Нову Угоду, яка буде укладена з Ізраїлем наприкінці цього віку (вірш 27), кажучи: “І ось їм [природному Ізраїлю] від Мене завіт, коли заберу їхні гріхи” (Рим. 11: 27). Забрання їхніх гріхів є необхідністю для них, перш ніж вони зможуть отримати цю Нову Угоду, тому що Бог не укладає угоду з грішниками. Гріхи Ізраїлю не були скасовані нашим Господом, коли Він вознісся на висоту і з’явився перед Богом за нас, в образі окропивши кров’ю Віко Вблагання за гріхи тих, за кого вона була застосована, – за нас, “одновірних [дім віри]”, не за них, не за Ізраїль у плоті, і не за когось іншого, окрім “нас”.

Відповідно до цього образу, мала бути принесена друга жертва за гріх: “козел Господній” мав також бути принесений у жертву священиком, і його кров мала бути покрплена на Віко Вблагання, але вже не за дім віри, а “за весь народ”. Цей “козел Господній”, як ми бачили, зображував Церкву, Тіло Христа, яке стало прийнятним для жертви завдяки заслугі Христової крові і приноситься в жертву нашим Первосвящеником протягом усього цього Євангельського віку. Ми радіємо цій жертві і “віддаємо наші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу нашу”, бо ми запевнені, що коли ми страждаємо з Ним

і мертві з Ним Його жертвовною смертю, то й житимемо з Ним і царюватимемо з Ним у Його Посередницькому Царстві, яке благословить Ізраїль і весь світ (Рим. 12: 1).

Цей же вираз “по цих днях” зустрічається в пророцтві Йоїла про злиття святого Духа. Через нього Господь проголошує остаточне злиття Божественного благословення, святого Духа, на всяку плоть; але він повідомляє нам, що це буде “потому”. Це все ще в майбутньому. Отже, це ще одне свідчення того, що вираз “по цих днях” означає, що це відбудеться після завершення праці обрання Церкви, Нареченої Месії – Посередника, Христа. Далі Господь через пророка говорить, що Його святий Дух спочатку буде вилитий на Його особливих рабів та невольниць “за тих днів”. Так і сталося: від П’ятидесятниці святий Дух призначався для Господніх рабів і невольниць, і ні для кого іншого. До інших – світу людства загалом – він не може прийти раніше, ніж “потому”. Таку ж думку висловлює апостол, коли каже, що “Він [Ісус Христос] ублагання [задоволення] за наші гріхи [гріхи Церкви протягом цього Євангельського віку], не тільки за наші, але й за гріхи всього світу [у свій час]” (1 Ів. 2: 2). [R4498].

Це вторинне застосування заслуги нашого Господа на Віко Вблагання, за світ, відповідає другому кропленню кров’ю в День Поєднання – “кров’ю козла Господнього”, “Його власною кров’ю” “за весь народ”, запечатуючи для них, тобто завершуючи, Нову Угоду.

Чому ж Нова Угода так довго затримувалася? Ми відповідаємо, що, хоча її обіцяно за багато століть до Христа, вона не стала доконаним фактом, поки наш Господь Ісус не помер. Його смерті було достатньо, щоб запечатати цю Нову Угоду і одразу ж принести реституційні благословення Ізраїлю, а через Ізраїль – усьому світові, коли б Відкупитель, коли Він вознісся на висоту, застосував заслугу Своєї жертви таким чином. Але очевидно, що Він не застосував її таким чином: по-перше, виходячи з того, що реституція Ізраїлю не почалася тоді, не почалася досі, і не почнеться до часу, названого “потому”; по-друге, це доводить інший факт, що заслуга Христової жертви, яка не була дана Ізраїлю для запечаткування Нової Угоди [Закону], була дана іншому класу, новому народові, Духовному

Ізраїлю, і була застосована за нього і принесла йому явні благословення протягом усіх цих століть Євангельського віку.

Отже, кажучи мовою Святого Письма, те, що зробив наш Господь щодо обіцяної Нової Угоди між Богом та Ізраїлем під час Свого першого приходу, полягало в тому, що Він став “поручителем” і гарантом її подальшого виконання (Євр. 7: 22). Відтоді Нову Угоду можна вважати запевненою, або законодавчо закріпленою, гарантованою, але не введеною в дію, оскільки, як стверджує апостол, заповіт, або волевиявлення, не має зобов’язуючої сили до смерті заповідача. У згоді з Божественним Планом Відкупитель застосував заслугу Своєї жертви за особливий клас “покликаних” і “притягнених Отцем” у цьому Євангельському віці, щоб вони стали Його членами, приєдналися до Нього в Його жертві. Вони мали прийняти з Його повноти, Його заслуги як поєднання за свої гріхи, а потім мали пити з Його крові, тобто повинні були мати участь в Його смерті, щоб Його кров, заслуга Його жертви могла як благословення пройти через них і дозволити їм через жертву реституційних благословень досягти божественної природи і слави (2 Петр. 1: 4). Жоден з них не міг зберегти благословення реституційних привілеїв. Кожен був зобов’язаний заздалегідь віддати своє життя в жертву з Господом перед своїм остаточним прийняттям і зачаттям святим Духом, щоб стати співспадкоємцем з Головою в Його славі, честі та безсмерті. Отже, причина того, що Нова Угода, обіцяна за днів Єремії і запевнена смертю нашого Господа, ще не вступила в силу і не стала чинною в реституційних благословеннях для Ізраїлю та світу, полягає в тому, що смерть заповідача ще не була повністю завершена, оскільки заповідачем, через якого Ізраїль отримає це велике благословення Нової Угоди, є не лише сам наш Господь Ісус, але Христос, Голова і Тіло.

Із цим узгоджуються слова апостола, а саме, що природний Ізраїль “тепер спротививсь для помилування вас [Духовного Ізраїлю], щоб і сам був помилуваний” (Рим. 11: 31). Покладання реституційних прав, отриманих нами від Господа через віру в Його Кров, є нашою жертвою цих прав, умертвінням Тіла Заповідача (2 Кор. 4: 10). Ізраїль має бути бенефіціаром цього заповіту,

цієї спадщини, цього волевиявлення, уся заслуга якого, як сказав Ісус, є “в Його крові”, в Його чаші, яку ми повинні пити.

ОХРИЩЕНІ В МОЙСЕЯ – ОХРИЩЕНІ В ХРИСТА

Якщо Церква має бути членами великого Посередника, то чому Ізраїль, який був охрищений у Мойсея (1 Кор. 10: 1, 2), не став таким чином членами Посередника Угоди Закону?

Божественний задум із задіянням Мойсея, Аарона, племені Левія і всього Ізраїлю як образів є складним, тому неuki і неутверджені наражаються на небезпеку перекрутити його на власну шкоду. Той, хто почне з пасхального образу визволення первородних і продовжить історію образного народу аж до часу входження в Ханаан, а потім звернеться до смерті Христа як позаобразного пасхального Агнця і спробує провести паралель між випробуваннями Церкви і світу та випробуваннями Ізраїлю, цілковито заплутається, поки не зрозуміє, що в Ізраїлі ряд образів змішався і наклався один на одного.

Наприклад: визнаючи Пасхального агнця образом нашого Господа Ісуса та Його смерті, і визнаючи первородних Ізраїлю, які уціліли “тієї ночі”, образами духовного Ізраїлю, ми знаємо, що “та ніч” зображувала Євангельський вік. Ми також знаємо, що наступний ранок зображував ранок Тисячоліття. Отже, визволення Ізраїлю при переході через Червоне море, здається, зображує остаточне визволення всього світу людства від рабства гріха і смерті, які зображував фараон і його військо. Так само загибель фараонового війська, мабуть, представляла остаточне знищення сатани і всякого злого впливу в кінці Тисячолітнього віку. Це був кінець цього образу.

Із закінченням цього образу розпочався інший, адже похід Ізраїлю до гори Синай, де вони вступили в стосунки угоди з Господом, зображував наближення Євангельської Церкви і всього світу до стану речей, описаного св. Павлом у Посланні до Євреїв 12 розд., – кінця цього віку, часу утиску і встановлення Нової Угоди [Закону] з Ізраїлем для благословення всіх поколінь землі. І після цього мандрівка пустинею є ще іншим образом, що представляє Божий народ і нездатність багатьох увійти в Його відпочинок через брак віри. Згодом Мойсей вдаряє скелю, і йому не дозволено увійти

в обіцяну землю – це ще один образ. Перехід через Йордан – це ще один образ. Призначення Ісуса Навина, нового вождя, замість Мойсея – це ще один образ. Падіння мурів Єрихону – це ще один образ. Перемога Ізраїлю над різними ворогами в землі Ханаан – це ще один образ.

Повертаючись тепер до першого зі згаданих образів – того, що почався з заколення пасхального ягняти, кроплення його кров'ю, споживання його плоті в “ту ніч”, коли первородні переходили і були врятовані, – ми помічаємо, що особливістю цього образу, яка має відношення до “Церкви Первородних” і цього Євангельського віку, було те, що вона проминула ще до того, як ізраїльтяни як народ були охрищені в Мойсея в морі і хмарі. Відповідно, це хрищення в Мойсея, очевидно, зображувало не хрищення Церкви Первородних у смерть Христа, а хрищення всього світу людства в життя Христа впродовж Тисячоліття.

Церква переходить від виправдання життя до жертвовної смерті з Господом, щоб стати членами “Тіла” Посередника. Але ізраїльтяни перейшли через море і хмару не на смерть, а на волю – на волю як народ. Тому хрищення в Мойсея, очевидно, представляло визволення стогнучого створіння на волю, якою Христос пропонує звільнити всіх, хто прийде до Нього у відповідь на Його притягнення протягом Тисячолітнього віку. Таким чином, апостол говорить нам, що, як Ісус уже є Головою Церкви, яка є Його Тілом, так у кінцевому підсумку Він буде Головою всього створіння, тому що Божа воля – “усе об'єднати в Христі [під одним Головою]” (Еф. 1: 10).

Це ми намагалися проілюструвати на малюнку Плану Віків у ВИКЛАДАХ СВЯТОГО ПИСЬМА, т. 1. У піраміді цього малюнку ми показуємо нашого Господа Ісуса як Голову, Церкву – як Його Тіло, а Велику Громаду, відновлений тілесний Ізраїль, і, врешті-решт, усі народи – як приведені під єдиного Голову. Цю ж думку, що світ стане Христовим у присвійному значенні, висловлює св. Павло. Розповідаючи про воскресіння, він каже, що “настане воскресіння праведних і неправедних”, “первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу” (1 Кор. 15: 23). Цю ж думку про те, що світ буде приведений під владу і під ім'я Христа, апостол

висловлює, кажучи: “...від Якого іменується всякий рід на небі і на землі” (Еф. 3: 15, Дерк.).

Отже, у цьому образі хрищення Ізраїлю в Мойсея ми маємо натяк на те, що стосується Тисячолітнього віку, але жодного натяку на те, що стосується Церкви Первородних у цьому віці, – жодного натяку на хрищення в страждання і смерть Христа. Дійсно, ніде в цьому образі не показаний зв'язок між Головою і членами. Він просто зображує нам заколеного Божого Агнця і наш привілей бути врятованими, тобто перейти від смерті до життя в цьому Євангельському віці, ще перед загальним визволенням людства від влади гріха і смерті.

ЧИ ПОТРІБНО БУЛО СПОЧАТКУ ВІДКУПИТИ АДАМА?

Приймаючи біблійне висловлювання про те, що “як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Рим. 5: 12-19); приймаючи також твердження Писання: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих” (1 Кор. 15: 21); а також приймаючи запевнення, що “так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Кор. 15: 22), чи повинні ми розуміти, що Адама потрібно було першого відкупити і поєднати, перш ніж хтось із його дітей може отримати примирення? Якщо так, то чи повинні ми розуміти, що Адам був включений до числа віруючих, дому віри, за який Ісус, наш великий Первосвященик, з'явився і вчинив задоволення за гріх, коли з'явився в присутності Бога за нас?

Безумовно, ми не повинні цього робити! Св. Павло не згадує Адама у своєму переліку Стародавніх Гідних у Посланні до Євреїв 11. Навпаки, наше очікування щодо Адама полягає в тому, що його гріх, як людини класу світу, “всього народу”, отримає примирення в кінці цього віку, коли великий Первосвященик позаобразним чином окропить Своєю кров'ю Віко Вблагання за гріхи всього світу, “за весь народ”, як на початку цього віку примирив наші гріхи – Церкви. Ми також очікуємо, що батько Адам буде одним з останніх [R4499], хто прокинеться від сну смерті і отримає привілей, благословення, можливості та випробування Тисячолітнього віку.

Ми вважаємо, що благословення реституції почнуться з покоління, яке житиме під час інавгурації Царства Посередника; що воно в першу чергу матиме справу з ними і приведе їх до певної міри одужання, перш ніж мати справу з тими, хто спить у земному поросі. Далі, ті зі сплячих, які потрапили в сон смерті найпізніше, піднімуться першими, тоді як ті, які потрапили першими, піднімуться останніми. Іншими словами, перші будуть останніми, а останні – першими. Ми вважаємо, що цілком ймовірно, що пробудження людей буде відповіддю на молитви їхніх друзів протягом Тисячоліття; і що ті, хто житиме в той чи інший час, будуть особливо зацікавлені в молитві за тих, які були їхніми знайомими або родичами. Ми не бачимо жодної причини, чому батько Адам повинен мати якусь перевагу у зв'язку з працею відкуплення. Щоправда, він був тією людиною, через яку гріх і смерть увійшли у світ, тим не менше, серед мільярдів його дітей він не має жодної переваги в очах Справедливості, яка, як ми розуміємо, у своїй книзі каже про людство так: “Гріх однієї людини, потім покарання, смерть”.

Схожим чином, хоча наш Господь Ісус є тим, хто заплатив за наше покарання, однак

Справедливість у своїй книзі, ймовірно, не буде особливо відзначати цей факт, а просто напише: “Одна свята, невинна, незаплямована Людина померла і застосувала заслугу Своєї смерті за дім віри”. Пізніше ми можемо припустити, що в книзі Справедливості з’явиться запис: “Заслуга однієї Людини, яка померла, Праведного за неправедних, була застосована за «одновірних [дім віри]». І тепер, коли вона знову жертвовно покладена, вона знову застосована – цього разу «за весь народ», який не був включений у перше застосування”.

Жертва Людини Ісуса Христа була достатньою за гріхи всього світу, і те, що в кінцевому підсумку вона стане доступною для скасування гріхів світу, пояснюється тим, що Справедливість при засудженні засудила лише батька Адама як людину і не звернула уваги на його дітей, не винесла їм окремого осуду, але зарахувала їх усіх як членів однієї людини. Отже, смерть Ісуса могла бути застосована за будь-кого з Адамового роду, або за будь-яку кількість з них, або за всіх, включаючи Адама. І це останнє буде остаточним результатом.

R4496 (1909 p.)

“ЧЕРЕЗ МЕНЕ СПОКУСИТЕСЯ”

*“Промовляє тоді їм Ісус: Усі ви через Мене спокуситеся ночі цієї. Бо написано: Уражу пастиря, і розпорошаться вівці отари”
(Матвія 26: 31).*

МИ не повинні розуміти цей вірш Писання так, немовби Бог безпосередньо вразив Пастиря. Радше Він дозволив противникові вразити Його. Наш Господь сказав: “Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина!”. Юда мав вільний моральний вибір. Його серце, виношуючи злі думки щодо Учителя, все більше збивалося з пуття, поки не впав останній бар’єр його волі, і тоді “в нього ввійшов сатана”, здобувши повний контроль над цим добровільним знаряддям.

Про Юду нам мало що відомо, окрім того, що у своєму серці він був егоїстом і користоловцем. Без сумніву, він став послідовником Христа з

тих чи інших щирих мотивів. Він бачив чудеса, знав про їхню справжність. Він був одним із дванадцятьох, яких Ісус послав, наділивши силою зцілювати хвороби, виганяти бісів тощо. Він знав, що це не був обман, що Божа сила через Ісуса деякий час чудесно діяла через нього самого та інших апостолів. Але, очевидно, його серце менше приваблювала чистота життя нашого Господа, святість вчення і самозречення, а більше – славні перспективи, які Ісус відкривав в обітницях: що ті, хто пішов за Ним у час випробувань і відкинення людьми, врешті-решт сядуть разом з Ним на Його престолі, правлячи дванадцятьма племенами Ізраїлю і судячи їх.

Юда дозволив природному егоїзму своєї натури жадати обіцяних почестей і слави, замість того щоб оцінити принципи праведності та правди, проілюстровані життям і вченнями нашого Господа. Зверніть увагу на зовсім інші

почуття, висловлені Яковом та Іваном. Не забуваючи про обіцяні почесні, вони думали насамперед про любов до Господа і бажання бути поруч з Ним і брати участь у славній праці Царства, у піднесенні Ізраїлю та всіх народів. Улюблений учень, який притулювся до грудей Ісуса під час Пам'яткової Вечері, очевидно, думав не стільки про славу Царства, скільки про близькість до Учителя, коли просив, щоб він і його брат сиділи на Господньому престолі один по праву руку, а інший по ліву.

У всьому людстві егоїстичні нахили, як правило, переважають над благородними, тому за нинішніх умов вони, швидше за все, будуть в кожному з нас більш активними. Звідси випливає потреба постійно звертати наші почуття на вищі, благородніші речі, а для цього потрібно постійно мати перед очима славний характер нашого Господа і нашого Небесного Отця – Їхню справедливість, Їхню любов і милосердя, – щоб ми були копіями дорогого Божого Сина і уподібнювалися до нашого Отця на небесах. Юда не зміг розвинути в собі такі благородні якості, а натомість культивував соромні якості, коли був покликаний до учнівства. Він думав про престол і почесні, пов'язані з ним, доки все інше не здалося йому малозначущим.

Тож він був критично налаштований до Учителя і шукав у Ньому недоліки. З його погляду Ісус добивався престолу неналежним чином: Він повинен був бути більш по-світському мудрим, робити так, а не інакше; замість того, щоб докоряти фарисеям, Він мав би їх вмовляти, або принаймні нічого не говорити всупереч їм; замість того, щоб критикувати натовп, який хотів зробити його царем, і піти від нього, Він, за уявленнями Юди про мудрість, повинен був співчутливо порозмовляти з людьми і отримати з цього користь; замість того, щоб промовляти до натовпу притчами і неясною мовою, Він повинен був зійти до його розуміння і пояснити людям про Своє Царство та про те, як Він збирається його встановити.

Можемо бути певні, що Юда не бачив жодного сенсу в неясній мові нашого Господа "...якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя". Після цих слів багато хто з Його послідовників зауважив: "Жорстока це мова! Хто слухати може її?" і більше не ходив з Ним. Звичайно, Юда, мабуть, спокусився Ісусом. З

його погляду Ісус перекреслював усі його сподівання, тож надії на Царство з кожним днем все більше і більше згасали. Господь ставав все більше песимістичним, і замість того, щоб говорити про Царство і престол, розповідав про те, як юдеї незабаром схоплять Його і розіпнуть.

Юда почав відчувати, що якщо його ошукали в цій справі і він не сидітиме на престолі, як очікував спочатку, то краще заздалегідь "збагатитися", щоб, як би не склалися справи з Учителем та іншими, він не зазнав такої втрати, як вони. Мабуть тому він намагався стати скарбником маленької громадки і привласнював для свого прибуткового вжитку всі надлишки, які час від часу надходили. Підставою для такого припущення є історія про помазання Ісуса у Віфанії, коли Марія зробила дуже дорогі пахощі і намастила ними нашого Господа. Саме Юда нарікав на це марнотратство і зауважив, скільки добра можна було б зробити на ці гроші, якби їх дати бідним. Річ не в тому, немовби він особливо дбав про бідних, а в тому, що він був злодієм і носив скриньку з грішми для учнів, а з того, що було в ній, привласнював собі (Ів. 12: 6).

ВИГОДА ЗАМІСТЬ БЛАГОЧЕСТЯ

Цей егоїстичний дух не тільки спонукав його обкрадати Господа і співучнів, але й, врешті-решт, привів його до думки про те, як можна отримати гроші від священників за зраду Учителя. Звичайно ж, у його голові повинна була бути якась обґрунтована філософія цього [R4488], а не просто холонокровна домовленість віддати Ісуса на смерть – не просто холонокровне вбивство. Коли егоїзм контролює серце, він чинить усілякий обман розуму щодо мотивів, намірів тощо. І це справді так, чи то йдеться про гроші, чи про ім'я та репутацію. Безсумнівно, Юда міркував, що зможе заробити гроші на цій афері, не завдаючи при цьому шкоди Господу. Ісус міг би знову, як і в попередніх випадках, "пройти посеред них" (Кул.), і ніхто б не наважився торкнутись Його. Можливо, міркував далі Юда, що Учитель прокинеться від його вчинку і це так чи інакше поставить крапку в справах Царства; що Ісус, опинившись у руках ворогів, або підтвердить Свою велику силу і візьме на Себе царську владу, або ж викриє Свою слабкість і облудні претензії, якими Він обманював Своїх учнів та інших.

Такими хитромудрими міркуваннями та обманом ворог зміг запровадити невірний

розум, самолюбно амбіційне серце, на хибний шлях. Усвідомлюючи цю річ і те, що той самий противник досі діє подібним чином, ми цілком можемо побоюватися потрапити під його владу або оманливий вплив. Мало хто з нас наважиться шукати помилки в Господа і Його методах прямо, але опосередковано ми все ж можемо це робити. Той, хто в той час наглядав за Своїми справами і справами Своїх учнів на землі, тепер наглядає за ними зі Свого славного небесного становища. Хоча не можна знайти помилку в словах Ісуса безпосередньо, можна знайти помилку в Його посланні через тих, кого Він використовує як Свої мовні знаряддя. І якщо самого Учителя не можна зрадити ворогам за срібняки чи інші земні блага, або заради задоволення інших земних амбіцій, то з “його братами” можна так вчинити.

Маємо слово Учителя, що коли хто скривдить словом чи ділом одного з Його найменших, то в Його очах це буде так само, якби це зроблено Йому Самому; і краще було б тій людині, якби їй повісили жорно на шию і вкинули її в морську безодню, бо в такому випадку вона мала б можливість на майбутнє в Тисячолітньому Царстві. Натомість, раз просвітившись, раз скуштувавши небесного дару, раз потрапивши під вплив святого Духа, а потім повністю відпавши, вона не мала б жодної користі або частки в небесному дарі – відкупленні, яке є в Христі Ісусі. Отримавши свою частку, вона зловживала нею і не може мати ніякої користі з неї.

Таким чином, Юда ознайомився з небесним даром і силою майбутнього віку, але не через безпосереднє сприйняття, як у П’ятидесятницю, а через опосередковане благословення, яке зійшло на дванадцятьох шляхом особливого надання їм Господом сили святого Духа, завдяки якій вони отримали можливість творити чудеса в Його ім’я.

“РОЗПОРОШАТЬСЯ ВІВЦІ”

Ми ніколи не повинні випускати з уваги факт, що жнива Юдейського віку були повністю під Божественним наглядом і контролем. Господь зажадав, щоб суворі випробування прийшли на овець через Учителя, Якого вони любили і шанували. Ці випробування були необхідні: “Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство”. Шлях до слави повинен бути хресною дорогою – вузькою дорогою – і повинно

бути щось дозволене, що слугувало б тому, щоб зробити цю дорогу вузькою. Звідси дозвіл на зло, дозвіл на міру свободи сатані, дозвіл на міру свободи амбітним людям.

Ми не повинні мати погані почуття до сатани чи до тих, хто розвиває в собі амбітний і згубний дух, подібний до його духа. Роблячи так, ми б плекали в собі те, що було б шкідливим для нас самих. Навпаки, уся опозиція з боку сатани і тих, хто має його риси, повинна викликати в нас протилежний дух. Ми повинні жаліти їх, відчуваючи огиду до їхніх методів. Ми повинні бути готові робити їм добро, ненавидячи їхні дії. Ми не повинні відповідати поганими словами на погані слова, поганими натяками на погані натяки, гнівом на гнів, злобою на злобу, ненавистю на ненависть.

Навпаки, як показує апостол, навіть Михаїл, хоч і вищий владою, не наважився висунути проти сатани гострого звинувачення, а лише сказав: “Хай Господь докорить тобі!”. Так має бути і з нами: замість того щоб намагатися помститися нашим супротивникам, ми повинні віддати свій і їхній шлях під опіку Господа і вірити, що у свій час Він докорить супротивникові і всім, хто має його дух і йде його дорогою. Він знатиме, як зробити належні виправдання для розуму і серця. Він сказав: “Мені помста належить, Я відплачу”.

“ЧЕРЕЗ МЕНЕ СПОКУСИТЕСЯ”

Що стосується особи нашого Господа, то ми можемо бути впевнені, що в Ньому не було причини для спокуси. Він нікому не робив зла, а всім робив добро. Люди спокусилися Його вченнями, а не Його особою, проте їхнє обурення було проти Його особи, а не проти Його вчень, які були занадто міцними, щоб їх атакувати.

Пам’ятаємо, як одного разу, коли вони вхопили каміння, щоб каменувати Його, Ісус намагався присоромити їх, кажучи: “Я зробив добре діло, а ви всі дивуетесь. Чому ж ви хочете каменувати Мене?” Вони відповіли, що хочуть це зробити не за щось особисте, а за Його вчення. Противник обманув їх і зробив так, що слова Того, Хто говорив так, як ніхто ніколи не говорив, здавалися фальшивими і богозневажними, тоді як насправді вони були цілком правдивими.

Наш Господь сказав: “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як

вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить”. Це означає, що тією мірою, якою ми йдемо слідом за Учителем, наш досвід буде відповідно схожий на Його досвід. Нас будуть ненавидіти не за злі вчинки іншим, а тому, що той, хто не згідний з правдою Божого Слова, буде не згідний з тими, хто говорить правду, і щиро думатиме, що робить Богові послугу, виступаючи проти них.

Зауважте також, що світ, який вас зненавидить, – це не язичницький світ, не поганський світ, а мирські люди, які видають себе за Божий народ. Так було з Ісусом. Він проповідував не поганам, а святому народові юдеїв, Божому посвяченому народові. І ті, хто ненавиділи Його і віддали на смерть, були з Його ж народу, а Юда – з Його ж учнів. Так і ми повинні сподіватися, відповідно до слів нашого Господа, що мирські люди, які нас ненавидітимуть, будуть мирськими за духом, противниками, знаними в Церкві, а деякі з них, можливо, близькими до нас як співучні.

Бачачи все це задалегідь, попереджені таким чином, чи не будемо ми озброєні наперед, щоб жодні з цих труднощів не змогли позбавити нас нашої непорушності та вірності? Згадаймо апостолів давнини і те, як ураження Пастиря вплинуло на них, розпорошило їх і збентежило, так що з двох Його послідовників один від страху відрікся від Нього з клятьбою, а інший, улюблений учень, дивився на Учителя співчутливо, але здалека.

Господь застерігав їх і навчав, як їм краще підготуватися до цього випробування, але вони не послухали Його слів: “Пильнуйте і моліться, щоб не впасти в спокусу” (Дерк.). Тому в момент спокуси вони були приголомшені, розпорошилися. Урок для нас полягає в тому, що ми повинні пильнувати і молитися, вірою наближатися до Учителя, бути повними довіри до Божественного плану і пам’ятати запевнення, що все допомагає на добре тим, хто любить Господа, хто покликаний згідно з Його задумом.

Пильнування і молитва розвиватимуть впевненість і віру в Бога, збережуть нас від трепету, страху і спотикання, які, безсумнівно, прийдуть на багатьох інших, тому що з цього погляду віри ми будемо знати, як застосувати в наш час і в наших обставинах слова Господа до Пилата: “Надо Мною ти жодної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було [Моїм Отцем]”. Бог далі стоїть біля керма і далі робить все згідно з радою Своєї волі. Ми повинні наблизитися до Господа і чекати розвитку Його плану з абсолютною впевненістю і безстрашністю – за винятком того, що ми повинні боятися залишити щось недоробленим, що вказано в Його Слові.

Так боявся наш Господь у Гефсиманії, і в свій час отримав Божественне запевнення, зміцнення Свого серця, а також спокій і мир, які належним чином супроводжували це запевнення. Так буде і з нами, “хто трохи потерпів”. Коли наша віра буде належним чином випробувана, Господь дасть нам підтримку і дозволить “для своєчасної допомоги знайти благодать”.

R4487 (1909 p.)

САМООБМЕЖЕННЯ У СВОБОДІ

1 КОРИНТЯН 10: 23-33

Заголовний текст:

*“Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування”
(Римлян 15: 2).*

МИ не знаємо, наскільки нездержливість та інші пороки переважали за днів апостола. Загалом Церква отримала застереження, отримала попередження щодо усіякої форми пороку, гріха, нездержливості. Ці питання можна було б обговорити з юдеями та поганями поза межами релігії. Ми ж не обговорюємо їх у цьому дослідженні. Дійсно, Святе Письмо мало говорить

про великі пороки, адже апостол звертався до християн, а не до мирських людей. Гляньте на звертання кожного з послань: до віруючих, до “одновірних”, до “святих”. Вони, покинувши світ, полишивши гріх і всіляку розпусту, не потребували особливого напучування по лінії пороків. Були інші речі, важливіші для святих, і про них говорив апостол.

Наш урок особливо стосується релігійних труднощів того часу. Євангельське вчення полягало в тому, що ідоли – це ніщо, а отже, принесення м’яса в жертву цим ідолам не могло

завдати м'ясу жодної шкоди. У той же час це було питанням принципу. Ідолопоклонство тоді було настільки поширеним, що стало загальним звичаєм приносити на жертвний вівтар своїм богам певні частини тварин, а решту той, хто жертвував, міг забрати собі, щоб з'їсти вдома, або віддати священикам, або продати на ринку. Дійсно, багато з того, що належалося священикам, потрапляло на ринки. Громадськість у цілому повністю толерувала цей звичай, охоче купувала це м'ясо, і воно було в загальному вжитку. Коли ж постало питання про вживання цього м'яса в їжу, то для одних це викликало великі труднощі, а для інших – ні; сумління перших повставало проти того, щоб їсти принесене в жертву ідолам.

Ми, безумовно, можемо поспівчувати тим, хто мав проблеми зі сумлінням, хоча ясно бачимо, що ідоли, кам'яні чи дерев'яні, не могли заподіяти м'ясу шкоди. Однак це було одне з найгостріших питань того часу. На це вказує його обговорення апостолом. Ми виразно бачимо, що той, хто порушував своє сумління, завдавав шкоди своєму духовному добробуту та інтересам, незалежно від того, чи була ця річ правильною чи неправильною. Ми також виразно бачимо, як один може впливати на іншого. Брат стійкого розуму, розбираючись у ситуації, міг їсти без наслідків для себе, тоді як його ближній, менш твердий розумом, міг під впливом його прикладу їсти на шкоду своєму сумлінню. І в результаті насильства над своїм сумлінням він міг взагалі зійти з дороги. Саме цю думку мав на увазі апостол, пишучи сьогоднішній урок.

Суть нашого уроку полягає в тому, що християнин, на основі божественного порядку, має велику свободу робити добро, робити все належне, робити все, що не зашкодить ні йому, ні братові, ні ближньому. Але він не має свободи чинити зло – не має права робити те, що може зашкодити йому, його братові чи ближньому. Іншими словами, наші свободи, хоча і здаються абсолютними, насправді є обмеженими. Всі заборони Закону “не будеш” зникли, але суть Закону залишилася, коротко сформульована у твердженні: “Люби Господа Бога свого... Люби свого ближнього, як самого себе”. Християнин має право робити все, що не суперечить цьому основному Закону його нової природи – Закону Любові. На перший погляд це здається великою

свободою, але при ближчому розгляді виявляється, що це дає нам набагато менше свободи, ніж іншим, які думають, що використовують її правильно. Мало того, що Закон Любові контролює нас, оскільки це – Божественний критерій справедливості, але й, на додаток, Бог прийняв нас у стосунки угоди зі Собою під Авраамовою Угодою, під Христом, нашим Головою, Посередником Нової Угоди (Закону). Згідно з цією угодою з Господом, ми міцно зв'язані не лише вимогами Закону, тобто справедливості, але зобов'язані жертвувати своїми правами та привілеями в інтересах інших.

Нижче наводимо упорядкований професором Уеллсом список різних висловлювань св. Павла, що стосуються цієї загальної теми:

Якою зброєю і в якому дусі християни повинні здобувати перемогу.

1. ВІДСТОЮЙ СВОЮ ОСОБИСТУ СВОБОДУ.

“Бо ви, браття, на волю покликані” (Гал. 5: 13).

“Чого б моя воля судилась сумлінням чужим?” (1 Кор. 10: 29).

“Їжте все, що на ятках м'ясних продається, за сумління зовсім не турбуючись, бо Господня земля, і все, що на ній” (1 Кор. 10: 25, 26).

2. АЛЕ КОНТРОЛЮЙ СВОЮ СВОБОДУ ЗАКОНОМ ЛЮБОВІ.

“Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, та буде не все” (1 Кор. 10: 23).

“Не губи своєю поживою того, за кого Христос був умер” (Рим. 14: 15).

“Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен для ближнього” (1 Кор. 10: 24).

“Але стережіться, щоб ця ваша воля не стала якось за спотикання слабим” (1 Кор. 8: 9).

“Не руйнуй діла Божого ради поживи, усе бо чисте, але зле людині, що їсть на спотикання.

“Добре не їсти м'яса, ані пити вина, ані робити такого, від чого брат твій гіршиться, або спокушується, або слабне” (Рим. 14: 20, 21).

“Бо ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному! [R4479] Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе” (Гал. 5: 13, 14).

3. ЗБЕРІГАЙ СВОЄ СУМЛІННЯ ЧИСТИМ.

“Блаженний той, хто не осуджує самого себе за те, про що випробується” (Рим. 14: 22).

“Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові” (Рим. 14: 12).

4. ЗВАЖАЙ НА ТЕ, ЯК ЦЕ ВПЛИНЕ НА СУМЛІННЯ ІНШИХ.

“Коли ж скаже вам хтось: Це ідолська жертва, не їжте тоді через того, хто сказав, та через сумління! Говорю ж не про власне сумління, але іншого” (1 Кор. 10: 28, 29).

“Отож, не будемо більше осуджувати один одного, але краще судить про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси” (Рим. 14: 13).

5. ПРАКТИЧНИЙ ВИСНОВОК.

“Ось тому, коли їжа спокушує брата мого, то повік я не їстиму м'яса, щоб не спокусити брата свого” (1 Кор. 8: 13).

“Як догоджую й я всім у всьому, не шукаючи в тому пожитку свого, але пожитку для багатьох, щоб спаслися вони” (1 Кор. 10: 33).

ПИТАННЯ ПОМІРКОВАНOSTI

Як уже зазначалося, апостол обговорює питання, яке стосується не світу, а лише Церкви. Однак той самий принцип було б не зайве застосувати ще ширше до світу і взаємовідносин християнина з людством загалом у контексті поміркованості. Недостатньо, щоб ми цінували наші власні свободи. Ми несемо ще більшу відповідальність перед тими, хто не такий сильний або не так виразно проінформований, як ми, – відповідальність, якої ми не хочемо уникнути, якщо наші серця співзвучні з духом

Божественної любові. Апостол дає нам урок, кажучи, що ми повинні “усім робити добро, а найбільш одновірним”. Цю думку можна так само добре застосувати до останнього вірша нашого уроку (в. 33): “Як догоджую й я всім у всьому, не шукаючи в тому пожитку свого, але пожитку для багатьох, щоб спаслися вони”.

Якби кожен християнин зміг правдиво застосувати ці слова апостола до себе, вплив на світ був би магичним – раптово збуджуючим. Люди побачили б у християнах, які зрікаються власних смаків та уподобань заради інтересів інших, принцип, який би дуже сподобався світові і який би він дуже швидко засвоїв. Якби всі ті, хто зараз насолоджується Теперішньою Правдою, вирішили жити відтепер, навіть у духовних справах життя, за міркою Господа, який би це мало вплив, що поширювався б з їхніх слів, думок, вчинків! Тоді Церква стала б справді світлом у світі! Ми повинні зайняти свою позицію з Господом і терпляче чекати, коли Він принесе нам надмірні компенсуючі благословення у Свій власний час і у Свій власний спосіб. Обіт допомагає багатьом у цьому. Той, хто не навчився жертвувати власною волею, власними уподобаннями в інтересах інших, ніколи, боїмося, не матиме тієї підготовки характеру, якої Господь вимагає від тих, хто буде співспадкоємцем з Ним у Царстві.

R4478 (1909 p.)

ВІДХІД У “ЗОВНІШНЮ ТЕМРЯВУ”

У Святому Письмі “зовнішня темрява”, темрява світу, часто згадується на противагу внутрішньому світлу, світлу Правди, Божественно об'явленому. Так, Господь сказав: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”. І апостол нагадує нам, що ми були перенесені з темряви у дивне Боже світло. Світ загалом представлений як такий, що лежить у темряві, не здатний бачити світло Правди. Ще нам сказано, що світло світить у темряві, але темрява не обгортає його. Частина світу спить, а тому не бачить світла, а інша – дуже пильна до мирських цілей, мирських амбіцій і планів, але абсолютно сліпа до Божественних цілей.

Певному класу тих, хто має певні особливості розуму, Богу до вподоби відкрити світло і вести їх цим світлом на правильну стежку. Тих, хто бачить і використовує цю можливість і йде по шляху, називають “дітьми світла”, а тих, хто йде всупереч, – “дітьми темряви”. Звертаючись до деяких з цих дітей світла, наш Господь сказав: “Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а іншим у притчах, щоб дивились вони і не бачили, слухали і не розуміли” (Лк. 8: 10).

Хоча відомо, що ця здатність розуміти “дана”, але вона не дається без розбору; вона дається лише тим, хто має відповідний характер. Лише їм одним світло приносить користь; іншим воно може бути так чи інакше шкідливим в даний час.

Ми можемо дякувати Богові, як це робив Ісус, що в даний час Божественні цілі приховані від мудрих і обачливих і відкриті лише “немовлятам”. Для інших світло означало б [R4445] шкоду для них самих, а то й порушення Божественних цілей і планів. Наприклад, св. Петро говорить нам, що ті, хто розпинав Господа, робили це в невіданні, у сліпоті, у темряві, “коли б бо пізнали були, то не розп’яли б вони Господа слави”. Навіть коли б їхні серця не були кращими, вони могли б регулювати свою поведінку більшим знанням, і тоді Божественний задум, що Христос повинен бути розп’ятий ними, праведний за неправедних, зазнав би невдачі.

У Мт. 6: 22, 23 Господь дає пораду щодо стану серця і того, як він пов’язаний з нашою здатністю бачити або не бачити Божественні правди. Він каже: “Тож як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око лихе було, то й усе тіло твоє буде темне”. А потім додає: “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява [стало темрявою], то яка ж то велика та темрява!” Очевидно, наш Господь використовує природне око і природне тіло як ілюстрацію, щоб привернути нашу увагу до вищих очей розуміння і їхньої сили благословляти, направляти і контролювати інтереси тіла.

Здорове око могло б означати цілісність мети, намірів серця щодо Бога, тому що в наступному вірші Господь звертає увагу на факт, що є лише два пани – добро і зло, праведність і гріх, Бог і сатана. Ті, хто перебуває під владою сатани, повністю засліплені, як говорить св. Павло: “Невіруючим... бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа” (2 Кор. 4: 4). Єдині, хто не засліплені, – це Божі слуги, і ступінь ясності їхнього зору залежить від цілісності їхнього ока, цілісності їхнього серця, цілісності їхньої мети, їхньої вірності єдиному Господеві, принципам Його правління тощо.

Тому всі, хто побачив світло “теперішньої правди”, мають підстави отримати особливі вітання з тим, що вони перейшли від темряви до світла, були визволені з Царства темряви до Царства дорогого Божого Сина, з-під влади сатани, як його слуги, до того, щоб бути учнями Христа і слугами Бога. Св. Петро говорить про наше перенесення з темряви в його дивне світло. Св. Павло каже, що “не належимо ми ночі, ні

темряві”. Св. Іван говорить, що “немає в Ним жодної темряви”, що темрява минула, і засяяло правдиве світло, а хто ненавидить свого брата, той у темряві перебуває.

ЗДОРОВЕ ОКО ЛЮБОВІ

Ми стверджуємо, що як наше природне тіло має користь від доброго зору, так і ми, Нові Створіння, маємо ясність духовного зору тією мірою, якою ми вірні Господу і маємо просвітлюючий вплив Його духа святості, духа любові.

Виникає питання, чи може хтось із нас, перейшовши з темряви у дивне Господнє світло, знову потрапити в темряву – вийти зі світла? Святе Письмо відповідає, що це можливо. Воно говорить нам, що в певних випадках Бог виштовхує людей зі світла у “зовнішню темряву”, характерну для світу в цілому; що невірність Господу і принципам Його вчення тяжіє саме в цьому напрямку.

Можна було б припустити, що ті, хто буде викинутий у “зовнішню темряву”, раптово чи поступово, будуть дуже засмучені, але, навпаки, ми маємо всі підстави вважати, що світ у “зовнішній темряві” не дуже засмучений своєю темрявою, а радше, як каже наш Господь, “темряву більш полюбив, як світло”, тому що перебуває у зломі стані, тому що не має Господнього Духа, духа любові. Отже, висновок очевидний: ті, хто йде зі світла в темряву, почуватимуться так само задоволеними, як ті, хто ніколи не прийшов до світла “теперішньої правди”. Вони навіть хвалькувато ставляться до темряви і дуже недоброзичливо критикують світло – ненавидять його.

У процитованому вірші Писання під образом здорового ока Господь змальовує цілісність мети і серця, які повинні характеризувати всіх, хто справді стає Його учнями, дітьми світла. Він навіть натякає, що ті, хто втрачає цей здоровий стан серця, здоровий стан очей, цілісність мети, а потім іде в темряву, перебувають у деяких відношеннях у ще більшій темряві, ніж інші, які ніколи не бачили світла. Він каже: “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!”. Наш досвід повністю підтверджує це. Ті, хто колись перебував у світлі Господнього обличчя і у світлі Божественного Слова, і хто втратив його, здається, перебувають у стані, який заслуговує набагато більшого жалю, ніж світ загалом, який ніколи не мав розплющених очей розуміння. Ніхто інший у світі, здається,

не здатен на таке порушення духа любові, духа правди, духа праведності, духа справедливості. Здається, вони здатні говорити, робити і думати про ще більш підлі, немилосердні, злі речі, ніж до того, як вони були просвітлені.

Ми роками намагалися побачити філософію цього факту, який болісно проявлявся у різних випадках, і вважаємо, що знайшли правильне пояснення, яке полягає в наступному:

КРИТЕРІЙ СВІТУ

І ВІДСУТНІСТЬ КРИТЕРІЮ.

Природна людина у своїй поведінці, словах і думках значною мірою орієнтується на поведінку і слова своїх ближніх. Найсильніший аргумент для природної людини такий: “Що містер Браун, або містер і місіс Джонс, або містер і місіс Сміт подумують про такі слова або таку поведінку?”. Таке порівняння себе з іншими людьми з таким самим характером і становищем, а також оцінка поведінки інших людей, до яких є повага, здається, є єдиним критерієм, за яким живе світ. Він не бачить чітко принципів праведності, справедливості, правди і любові.

Але коли відбувається справжнє навернення до Господа, коли відкриваються очі розуміння, то перед відкритими очима розуміння з’являються нові критерії. Тоді можна чути слова Учителя: “Отож, будьте... як... Отець ваш Небесний”, “Ідіть вслід за Мною”, “Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене”. Дехто має косоокість, намагаючись служити двом панам і жити за двома критеріями – подобатися Господеві, а також жити за земними критеріями, як попередньо. Але виявляється, що це дуже незадовільний шлях. Він не має ні Божественного схвалення, ні схвалення земних друзів. У кого здорове око, у кого цілісна мета, той, навпаки, каже: “Я повинен бути вірним моєму Господу, Який відкупив мене Своєю кров’ю”.

Незабаром такі дізнаються, що світ перебуває в темряві, що йти зі світом, згідно з мирськими критеріями, означало б перестати просуватися від благодаті до благодаті, від знання до знання і від слави до слави під проводом Учителя, Який навчив нас ходити Його слідами. Ті, у кого здорове око, повністю відокремилися від критеріїв, які вони мали у світі і які раніше були їхніми провідниками, і тепер вони дивляться на Господа, а, дивлячись на Нього, мають найкращий

провід, найвищий критерій, який тільки можна собі уявити. Дивлячись на Нього, наслідуючи Ісуса, вони дедалі більше цінують довжину і ширину, висоту і глибину Божественної любові та справедливості, і дедалі більше прагнуть перемінитися у всіх своїх словах, думках і вчинках на зразок славного взірця, який їхнє здорове око дає їм право і можливість ясно бачити. Яким же блаженним є їхній стан! Навчені прикладом Господа, Його словом благодаті та правди, вони щодня піднімаються до нового життя за подобою характеру свого Відкупителя і стають придатними для Небесного Царства та славної переміни у воскресінні.

ГОСПОДЬ СУДИТИМЕ СВІЙ НАРОД

Божественна мета полягає не тільки в тому, щоб покликати тих, у кого здорове серце, здорове око, наставляти і направляти їх, але також випробувати їх і упевнитися в них. Читаємо: “Бо цим Господь, Бог ваш, випробовує вас, щоб пізнати, чи ви любите Господа, Бога вашого, усім своїм серцем і всією своєю душею” (5 М. 13: 4). Випробуванням послуху є божественний Закон – найвища любов до Бога і абсолютна справедливість до ближнього – любов до нього, як до самого себе. Крім того, посвячені мають Нову Заповідь любити один одного так, як полюбив їх Відкупитель – до міри самопожертви, віддання будь-чого і всього один для одного, для благополуччя і допомоги один одному. Вірно витримати випробування означає, що особа не тільки досягла мети досконалої любові, але й витримала випробування на ній і продемонструвала свою гідність вічного життя на Божественних умовах. Якщо ж ці випробування не витримати, то це означає відторгнення від світла, і така особа відійде від світла, так що те, що колись було для неї світлом, буде здаватися їй темним, а речі темряви – правильними, справедливими, належними.

Отже, не нам скаржитися на ці випробування, які Господь вважає необхідними; не нам наполягати на тому, щоб ті, кого ми любимо, залишалися у світлі і, врешті-решт, були прийняті до Царства. Ми повинні виявляти послух Господеві, демонструвати нашу любов до Нього всім серцем, розумом, душею, і силою, мовчки погоджуючись з Божественними порядками і судами. Господь вибирає членів класу Нареченої. Він дав нам привілей бути співпрацівниками з

Ним у цій праці, але тільки згідно з Його вказівками. Рішення за Ним. Якщо ми не вбережемо здорове око, здорове серце, не вбережемо цілісність мети, вірність Богові, принципам праведності, справедливості і любові, то не зможемо продовжувати бути Його учнями, не зможемо продовжувати перебувати у світлі. Тоді ми повинні піти в “зовнішню темряву”.

Якщо хтось не буде розвивати в собі дух любові, дух святості, Божий дух, він неодмінно регресує, і світло, яке є в ньому, стане темрявою – великою темрявою. Замість духа любові, прикладом якого є наш Господь, що поклав за нас Своє життя [R4446], прийде дух ненависті, заздрості та злоби, дух убивства, який, не вагаючись чинити зовнішнє насильство і підпадати під заборону Закону, не буде вагатися вбивати характер і говорити всіяке зло проти тих, проти кого він озлобився. По таких плодах ви їх пізнаєте. Таке терня не росте ні на виноградіні, ні на смоковниці.

Філософія їхньої поведінки така: коли вони втрачають Господній дух, дух справедливості і любові, доброти і милосердя, а також Правди, вони втрачають Господній нагляд, керівництво і контроль. А відкинувши попередньо правила і впливи, які керують світом загалом, вони не мають жодних орієнтирів і стримуючих чинників на своєму життєвому шляху. Тому вони не тільки діють всупереч Божественним критеріям, але й порушують принципи справедливості та порядності (словом і ділом), які допомагають

і спрямовують світ загалом. Саме з цієї причини ті, хто раз відійшов від світла Теперішньої Правди, можуть думати, говорити і робити більш підлі і презирливі речі, ніж ті у світі, хто все ще тримається допоміжних засобів для порядку і порядності, дбаючи в розумі про те, що їхні ближні подумують про їхній шлях, їхні слова і поведінку.

ХОДІТЬ ЯК ДІТИ СВІТЛА

Отже, на завершення закликаємо всіх, хто раз був просвічений і став причасником святого Духа, хто скуштував доброго Божого Слова і сил майбутнього віку, бути ревними, зберегти те становище, якого вони вже досягли. Ми закликаємо їх уподібнитися до характеру дорогого Божого Сина, удосконалюватися в любові, відкинути всі такі речі як гнів, злобу, ненависть, заздрість, колотнечу, бо якщо вони збережуть щось із цього, то ставатимуть сліпими і йтимуть у “зовнішню темряву”. Більше того, ми закликаємо зодягнутися в усі благодаті Господнього Духа: лагідність, покору, терпеливість, довготерпіння, братерську доброзичливість, любов. Вони зміцнюватимуть і розвиватимуть характер, подібний до характеру Відкупителя, якого, за Божим задумом, повинен досягти кожен, хто буде прийнятий у члени Нареченої Христа. Тоді апостол вселяє думку: “Бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь. Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа”.

R4444 (1909 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.